"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul **V**, Nr. **63**, **OCTOMBRIE 2008** Apare **DUPĂ jumătatea** lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

"Tinere, la toate colţurile de stradă te aşteaptă duşmanul cu îmbietoare cărţi şi reviste, ca să te otrăvească.** Fii tare. **Respinge otrava.** Cumpără numai literatura şi foile naţionaliste şi creştine. **Soarbe fiecare cuvânt din apa vie a scrisului românesc naţionalist legionar."

(Corneliu Zelea Codreanu)

Editorial: DEFĂIMAREA ROMÂNIEI

Trăim din ce în ce mai mult senzaţia că cei mai **mulţi dintre români au căzut în capcana întinsă cu cea mai mare dibăcie de înţelepţii Sionului în lupta lor milenară de a îndeplini profeţiile care îi desemnează ca rasă şi religie dominantă pe mapamond.**

Bineînţeles, cuvântul „dominantă" nu se referă aici la sensul numeric; demografic: sporul de populaţie al evreilor este relativ mic, dar **utilizarea minciunii**, înverăjbirea unor popoare împotriva altora pe plan european sau mondial, **aţâţarea permanentă a minoritarilor împotriva majoritarilor** pe plan naţional, inventarea - de către aceeaşi - a „luptei de clasă", **favorizarea, prin „explicaţii ştiinţifice", a ateismului, şi multe altele** despre care vom vorbi, sunt **componente ale arsenalului desfăşurat împotriva tuturor celor de alte religii.**

Românii - şi nu numai - s-au învăţat să perceapă în cel mai bun caz mai micile sau mai marile atacuri ca pe nişte „bobârnace", legănându-se în ideea că „nu e dracu atât de negru".

Eufemisticile „bobârnace" se transformă din ce în ce mai mult în veritabili pumni aplicaţi fără milă şi din ce în ce mai „fără perdea" trupului vlăguit al României, continuând să lase fără reacţie un *popor transformat în* populaţie.

Tactica de cucerire a tuturor poziţiilor dominante în România este aceeaşi de când teritoriul nostru naţional a devenit ţinta nefericită a

planurilor iudaice de implantare a unui Israel european, plan multisecular, transformat în „primă urgenţă" din cauza „încăpăţânării" arabilor vecini de a nu se lăsa „încălecaţi".

Dar să revenim „la oile noastre": **tactica de luptă iudaică** se duce pe mai multe planuri, vrând să lase impresia că:

- sunt activităţi fireşti, defensive chiar, provocate de adversitatea popoarelor în mijlocul cărora trăiesc (*Cine i-a adus? Şi ce or face, de trezesc astfel de sentimente?*);

- *sunt îndreptăţiţi să se apere oricum şi atât de tare, încât să facă praf pe oricine nu se supune - şi chiar mai mult: pe cei care nu le „cântă în strună"*;

- să lase impresia că măsurile pe care le promovează prin *dirijarea devenită făţişă a politicilor în ţara românească* nu sunt componente ale unor planuri de dominaţie economică, politică şi socială de lungă durată.

Care este strategia – sau, cu alte cuvinte, cum folosesc ei mijloacele disponibile, şi care sunt acestea?

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

Arma cea mai importantă este minciuna, cu ajutorul căreia încearcă să ne lovească pe diverse teme:

Culpabilizarea poporului român pentru atitudinea Mişcării Legionare în perioada interbelică

Să discutăm în câteva fraze despre acest subiect: Într-o ofensivă fără precedent în istoria românilor, după primul război mondial, folosind corupţia şi indolenţa românilor în general, ocupă cele mai importante poziţii economice din care natural că se deduce controlul vieţii politice, control exercitat în acelaşi timp din exterior de către forul suprem mondial al iudaismului, prin şantajul împrumuturilor acordate de marile bănci internaţionale, cu dobânzi imposibile, dar suportate din ce în ce mai greu de un popor român ajuns la sapă de lemn şi/sau condiţii politice inacceptabile în mod normal.

Mişcarea Legionară e singura formaţie politică ce sesizează catastrofa sau, în orice caz, singura care ia atitudine dând în vileag toate manevrele interne şi externe ale marilor organizaţii internaţionale care complotau pentru transformarea României într-o colonie cu evreii cetăţeni de categoria I clasă suprapusă autohtonilor cărora li se rezervă rolul de toleraţi, executanţi ai muncilor grele şi ai serviciilor subalterne.

Ce a trezit ura nemărginită a iudaismului împotriva Mişcării Legionare: convingerea că fără apariţia şi existenţa ei, a Mişcării, planurile lor de acaparare ar fi avut succes; *absolut inexact şi lipsit de raţiune.* Prin intermediul regelui Carol al- II- lea şi al politicienilor corupţi şi trădători de neam se produce prima treaptă de **exterminare fizică a conducerii Mişcării Legionare** prin asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Statului Major Legionar între 29/30 nov. 1938 şi 21/22 sept. 1939, soldat cu cca. 300 de asasinate executate de jandarmerie şi poliţie.

A doua treaptă de exterminare a fost executată de Ion Antonescu, când represiunea trece asupra masei de legionari care nu reuşise să se expatrieze sau să se ascundă.

Despre **a treia treaptă de exterminare**, la nivel de genocid naţional, vom vorbi mai târziu.

Revenind la idee: **Împiedicarea punerii în fapt a planurilor iudaice de dominaţie se datorează în primul rând exploziei mişcărilor naţionaliste în Europa şi Asia,** fiecare cu specificul ei şi fiecare cu apariţia şi dezvoltarea ei în timp, şi faptului că tăvălugul războiului a schimbat, sau poate numai a oprit evoluţia planurilor politice şi economice ale iudaismului de care aminteam mai sus.

Încercarea evreilor de a acredita ideea că deportările în Transnistria şi represiunile împotriva lor şi a ţiganilor au cea mai vagă legătură cu Mişcarea Legionară e una din minciunile cele mai ordinare, încercând prin această diversiune să-i facă pe legionari coautori la măsurile represive luate de Antonescu împotriva lor în perioada 1941-1944.

Vorbeam mai devreme de atitudini care au trezit ura „poporului ales":

Mişcarea Legionară a fost singura în contextul exploziei regimurilor de dreapta şi extremă dreapta a anilor 30 care nu poate fi acuzată de nimic, eventual de intenţii, ***căci nu a ajuns la putere decât 120 de zile, cu o componenţă total modificată, neputând fi socotită legionară decât de cei interesaţi să denigreze Legiunea***, şi care - atenţie! - în decursul celor zece ani de existenţă, când a pornit de la cinci oameni, fondatorii, şi a ajuns la 500.000 de membri activi şi 500.000 de simpatizanţi declaraţi, fiind, de fapt, singura speranţă a poporului român, **nu a promovat niciodată soluţii politice vizând rezolvarea diferenţelor decât prin ridicarea capacităţilor poporului român pentru a-l face învingător în competiţia economică şi spirituală cu minoritatea evreiască din România!**

Această soluţie, acest comportament nu fusese prevăzut în planurile iudaice; totuşi cinstea şi clemenţa legionarilor nu a făcut doi bani în faţa valului de ură viscerală, răzbunarea talmudică necunoscând liniştea până la a şaptea generaţie.

În 1944, primind drepturi de viaţă şi de moarte asupra românilor, mandataţi de Rusia sovietică şi bolşevică cu conducerea destinelor României în următorii aproape 20 de ani, răzbunarea asupra românilor, a creştinilor în general,

dar în mod special asupra legionarilor, nu a cunoscut limite.

Am mai scris şi voi mai scrie de câte ori voi avea ocazia. Gh. Boldur-Lăţescu face cercetări pe baze statistice şi ajunge la următoarea concluzie: din 1940 în 1964 sunt **arestaţi 1.115.000 de români, din care 500.000 sunt omorâţi** prin glonţ, bătăi, foame, frig, bolnavi absolut netrataţi în detenţie, minele de plumb şi altele, pe şantierele morţii.

Ce legătură au toate acestea cu răzbunarea iudaică? Ei bine, aceasta este perioada în care cele mai multe şi cele mai importante posturi de decizie ale infernalului aparat represiv comunist au fost ocupate de evrei!

Hai **să vă dau un exemplu uluitor**; subliniez: uluitor pentru cititorul de azi, cotidian în perioada despre care vorbeam - ziarul „Ziua", miercuri, 23 iunie 2008, ediţia naţională, pag. 3, articolul „Fişa de temniţă a lui Coposu", subtitlu: "***Nichifor Crainic a scris articole împotriva evreilor*". Mare, foarte mare ziarist, condamnat la „detenţie grea pe viaţă". Motivarea sentinţei: „*A scris articole la ziar împotriva evreilor*"!!** („fişa penală" în facsimil în articolul arătat!). *Uluitor pentru 2008. Cotidian şi normal pentru 1945.* **Nu, nu a fost legionar, din contră!**

Vă mai spun un secret: între timp ziarul a fost cumpărat de „cineva" şi a devenit foarte „blând", ocupându-se de mult sport, teatru, arte, la-la-la!

Următorul capitol: **culpabilizarea poporului român prin acuzaţia de „holocaust" împotriva minorităţii evreieşti în perioada 1941-1944,** acreditând cifra (oficialităţile evreieşti) de 400.000 de persoane

Pe mine să nu mă întrebaţi dacă accept acuzaţia sau dacă nu o accept: libertatea opiniei, garantată de Constituţie, mă condamnă la ani grei de închisoare dacă spun ce gândesc, deci nu spun!

Totuşi şi eu, ca tot omul, aştept dovezi, argumente serioase, dovezi în justiţie, şi, că a venit vorba de justiţie, un „Numberg" românesc, măcar o judecată şi strâmbă, cum o fi; oricum vine fiecare cu argumentele lui.

Dar până acolo mai este mult.

Te întrebi care este rostul acestor acuzaţii şi al minciunilor (apropos şi de perioada interbelică): **unul singur: denigrarea poporului român, prezentarea lui ca un popor de criminali, de primitivi, o turmă de vite.**

Vă daţi seama câte eforturi, câte cheltuieli, câte combinaţii, câtă propagandă, câte O.N.G-uri bine stipendiate, câtă tevatură pe bieţii oameni ca să ne facă de doi bani!

Dar iată, prietenul la nevoie se cunoaşte! Apare jupân **H. R. Patapievici** care caracterizează **şi insultă grav poporul român** din care se zice că face parte ca naştere la prima generaţie: „capodopera" la care fac referire şi care trebuia să îi aducă ani grei de puşcărie conform art. 30 pct. 7 din Constituţia României - *„Sunt interzise prin lege defăimarea ţării şi a naţiunii"* - face următoarele precizări - volumul ***„Politice"*** – Ed. Humanitas, 1999:

- ***„radiografia plaiului românesc este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării"*** (pag. 63);
- **populaţia României:** *"23 de milioane de omuleţi patibulari"* (*"patibulari - buni de spânzurat"*) (pag. 53), *„un popor cu substanţă tarată; oriunde te uiţi vezi feţe patibulare, ochi mohorâţi, maxilare încrâncenate, feţe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare"* (pag. 34), *„românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu"* (pag. 64);
- **istoria românilor:** *„toată istoria, mereu peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci, în forma hibridă strămoşească, ne-au luat la urinat slavii, se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romană-slavă; mă rog, apoi ne-au luat la urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră constă în a ridica mereu gura; la Călugăreni ne-o umpleau iarăşi, la Războieni, şi aşa mereu, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urinat ruşii care, timp de un secol, îşi încrucişau jetul cu turcii pe care, în cele din urmă, având o băşică a ... mai mare ...i-au dovedit* (pag. 63);
- **cultura românilor:** *„puturoşenia abisală a stătutului suflet românesc... spirocheta românească îşi urmează cursul până la erupţia terţiară, subreptice, tropăind vesel, inconştient, până ce mintea va fi în sfârşit scobită: inima devine piftie, iar creierul un ţesut apos"* (pag. 49), *„cu o educaţie pur românească nu poţi face nimic"* (pag. 56);
- **viitorul României:** *"Eminescu este cadavrul nostru din debara de care trebuie să ne debarasăm dacă vrem să intrăm în Uniunea Europeană"*.

Am scris mult despre acest blestemat şi acum trebuie să explic şi de ce: nu afirm, Doamne fereşte, că ar fi evreu, pentru că el nu este nimic; niciodată un evreu de oarecare calitate nu ar face un gest atât de greşit şi grosolan.

Totuşi care este legătura: vreau să scot în evidenţă că prezentarea românilor, a României şi a istoriei sub această formă coincide cu eforturile evreieşti de denigrare a poporului român, oricum, cu forme mai puţin scatologice şi, în al doilea rând, să evidenţiez forţa de decizie a iudaismului în România actuală.

Serviciile aduse cauzei de H. R. Patapievici au fost răsplătite cu postul de conducător al "Institutului Cultural Român" (ICR). Ce este acest post: cel mai important post în „cultura" română, râvnit de toţi vânduţii, mai important şi mai stabil ca un post de ministru de orice.

Vedeţi, se încearcă ieşirea dintr-un clinci evident cu „vorbeşte prostii fără acoperire", sugerând că românii hotărăsc la noi în ţară - mă rog, ăştia care sunt; vedeţi, aici lucrurile sunt clare: de unde până unde Patapievici, asul din mânecă pentru asemenea post, cam ca Horia Sima pentru şefia Mişcării Legionare, a suta roată la căruţă!

Vă mai dau un exemplu de hotărâri luate la „Ierusalim" pentru executivul românesc: acum vreun an sau doi, nu are importanţă, pe site-ul Comunităţii Evreieşti din România apărea un anunţ cam aşa: „Atenţie, dragilor, Răzvan Ungureanu trebuie tratat ca un prieten al evreilor", fără alte explicaţii! La puţin timp a fost numit de Băsescu ministru de Externe; post greu şi fără ascunzişuri: ştie toată lumea ce faci şi ce zici - mai greu de utilizat ca sursă de informaţii. L-au mutat jupânii unde le era necesar: director general la Serviciul Informaţii Externe! E bine? De acolo are acces la toate informaţiile care privesc securitatea naţională; trageţi dvs. concluziile în continuare!

Următoarea armă-minciună folosită la denigrarea României, pe deoparte, şi la crearea unei stări de agitaţie, inconfort şi nesiguranţă, este exacerbarea situaţiei economice şi sociale a minorităţii zisă rromă.

În mod evident, toată tevatura este menită să îi condamne pe români, să-i prezinte ca pe nişte rasişti care refuză să ia în consideraţie apărarea drepturilor acestei minorităţi.

Prin poziţie şi prin definiţie, dar devenită tradiţie,

minoritarii au ajuns să facă front comun, chiar dacă nu şi declarat, împotriva majoritarilor.

La ora actuală, prin numărul foarte mare al rromilor în ţara românească, ei reprezintă o forţă pe care iudaismul a luat-o în consideraţie şi a decis să o manipuleze pentru a o folosi ca vârf de lance împotriva românilor.

Ideea că ţiganii ar fi defavorizaţi în societatea românească este cea mai mare minciună şi o mare nedreptate care ni se face nouă, românilor: nu numai că nu sunt defavorizaţi, dar, din contră, sunt ajutaţi în măsura posibilităţilor.

Se dă tot timpul ca exemplu că nu au unde să locuiască şi că nu sunt angajaţi pe motive etnice: minciuni mai grosolane şi mai fără acoperire nu se pot fabrica!

Există un exod continuu şi masiv al rromilor din mediul rural către oraşele mai mari. Exodul se produce împotriva faptului că se face la întâmplare şi fără nici un fel de prevedere, rromii pleacă aproape în masă la oraş, familii foarte numeroase ştiind clar că nu vor avea un acoperiş deasupra capului şi cele mai elementare condiţii de igienă. De asemenea, pleacă la plesneală, adică la întâmplare, fără o meserie, fără şcoală, fără stare civilă de foarte multe ori.

Ce ar vrea Consiliul Europei instigat de cine trebuie, ce ar vrea „umaniştii", „democraţii" de la noi şi de peste tot? *Statul român să abandoneze toate celelalte activităţi şi proiecte, să se apuce să construiască locuinţe sociale, zeci de mii în fiecare oraş pentru migratorii rromi, să le acorde ajutoare băneşti substanţiale şi permanente, să oblige angajatorul să le acorde un regim special de salarizare pe baza apartenenţei etnice etc., etc.*

Totul a devenit o nebunie, pretenţiile sunt absolut aberante, parcă trăim un vis urât!

Stai puţin şi te gândeşti: Cu ce am greşit noi faţă de aceşti oameni, faţă de această etnie, de trebuie să ne răscumpărăm o vină, cum a plătit poporul german sute de miliarde de dolari evreilor, acuzaţi fiind de genocid împotriva lor?

Slavă Domnului, în timpul regimului comunist şi după 1989 li s-au acordat toate drepturile. Dacă încearcă cineva să acuze guvernele antecedente ale României că ar fi defavorizat pe ţigani, lucrul este total inexact. ***De aproximativ 63 de ani, cel puţin, au avut şanse egale cu ale autohtonilor, şi unde au ajuns? Nicăieri!***

Adică de ce trebuie să fie trataţi ca nişte handicapaţi, creându-le tot felul de facilităţi şi avantaje? „Europa", instigată de conducătorii din umbră, a turbat?

Totul este fără nici o logică şi acest fapt devine apăsător, descurajant, dar şi revoltător!

Trecem mai departe la analizarea strategiei de luptă împotriva majoritarilor, a românilor în general: *un loc important îl ocupă menţinerea necontenit şi necondiţionat a stării de beligeranţă sub pretextul obligaţiei de a nu se face uitat comportamentul faţă de evrei, de care suntem acuzaţi, folosind sintagma conform căreia uitarea ar favoriza repetarea unor catastrofe.*

Fondul problemei însă este cu totul altul: iudaismul este într-o mare şi permanentă ofensivă, favorizată de poziţiile din ce în ce mai dominante ocupate în ierarhia internă a marilor şi puternicilor state ale lumii, conducând prin aceasta relaţiile politice planetare.

Ce caracterizează ofensiva: atacul permanent la adresa duşmanilor.

Cine este în fapt duşmanul minoritarului, cel de la care acesta vrea să smulgă „drepturi" - de fapt o discriminare pozitivă? ***Majoritarul!***

Vedeţi foarte bine acum că trăim într-o lume anormală, caracterizată în primul rând prin inversarea valorilor. Care ar fi inversarea logicii, a stării normale de fapt: **majoritarul îşi pierde treptat toate drepturile în favoarea minoritarului şi se va trezi în ceasul prea târziu al istoriei că nu mai are drepturi în ţara lui** şi va ajunge la următoarea situaţie paradoxală: până nu demult Tismeneţchi se masca în Tismăneanu; la actuala paralizie a românilor într-un timp oarecare vom căuta să ne schimbăm noi numele pentru a ne ascunde în masa din ce în ce mai mare şi mai favorizată a minoritarilor!

Fără discuţie, în planul articolului pe care mi-l făcusem iniţial mai erau multe probleme de abordat, reprezentând ***mijloacele de luptă antiromâneşti şi anticreştine: falsificarea istoriei, acuzaţiile permanente de xenofobie şi antisemitism rasial şi religios, acordarea de drepturi minorităţii maghiare din Transilvania, şi altele, măsuri de îngrădire a dreptului la opinie prin legi neconstituţionale, atacurile permanente împotriva tradiţiilor noastre milenare, începând cu Biserica creştină şi majoritar ortodoxă,*** prin încercarea de a scoate icoanele din şcoli, de a interzice studierea religiei, **încercări de federalizare a României** pentru a fi mai uşor de distrus identitatea naţională, şi poate şi altele pe care nu le-am pomenit.

Voi încheia aruncând o privire retrospectivă asupra ultimelor mele articole şi nu numai: s-ar putea să mi se atragă atenţia sub o formă oarecare de către duşmani dar chiar şi de către prieteni, că am făcut un fix cu subiectul de astăzi şi de multe alte luări de poziţie.

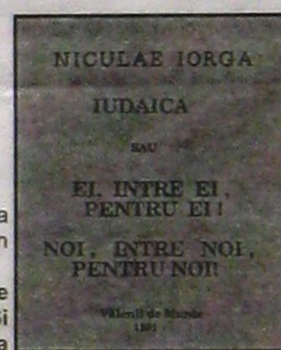
Nu este o idee fixă: este exact **reacţia absolut normală şi obligatorie la atacurile permanente** ale presei, controlate, cu mici excepţii, de trusturi de presă internaţionale, la atacurile în Consiliul Europei, prin alte mijloace de comunicare în masă, la adresa a tot ce are cel mai vag aspect de reacţie de apărare în faţa *ofensivei menite a denigra România şi pe români, a prezenta Apusului – dar, mai important, românilor indiferenţi, inconştienţi, egoişti, şi neinformaţi din alte surse - o ţară neguvernată şi neguvernabilă de către autohtoni, şi care ar trebui condusă prin alte legi, de străini competenţi (ca la fotbal).*

Oricum, sunt decis, atâta timp cât pot, şi atâta timp cât vom fi atacaţi de oameni care nu au nici un drept să o facă, sau pe care eu îi socotesc fără nici un drept, să răspund cu picătura mea într-un ocean, chiar dacă va trebui să repet mai mult sau mai puţin aceleaşi lucruri. ***Cum duşmanii de moarte ai României nu obosesc să repete mereu aceleaşi acuzaţii mincinoase, nici eu nu voi obosi încercând să dau în vileag manevrele lor criminale!***

***

"IUDAICA" (fragment) – NICOLAE IORGA

NICULAE IORGA

IUDAICA

SAU

EI, INTRE EI, PENTRU EI!

NOI, INTRE NOI, PENTRU NOI!

Credinţa unora din alogeni şi din intruşi — că acesta e singurul sat fără câini din lume, trebuie zdrobită, şi nu cu spargeri de geamuri şi de capete, care n-au dus la nimic, ci cu **înfruntarea hotărâtă a unor asemenea obrăznicii.** (...)

Şi, în sate, unde e munca grea, istovitoare, elementul evreiesc nu se bagă. Nu voi uita niciodată dispreţul cu care, în tinereţea mea, îmi vorbea, la Cotnari, birjarul evreu, de muncitorul ţăran care-şi rupe oasele pe câmp. Evreii au intrat numai în două însuşiri: cârciumari-otrăvitori, care aşteaptă şi la bariera oraşelor, şi mari arendaşi, secând, în vederea câştigului, care singur îi preocupă, şi vlaga ţarinei, şi puterea însuşi a omului. Să nu mi se aducă înainte cazul Palestinei cu agricultorii evrei. Acolo, neavând posibilitatea de a fi la oraşe elementul parazitar, căci acolo sunt tot de-ai lor, şi negăsind pe câmp oameni deprinşi a răbda, este firesc să îndeplinească şi în chiar în folosul lor funcţiuni pe care nu le pot pune în spinarea altora. Deci încheierea nu poate fi decât aceasta: colonizarea evreiască, pe care o conduce un întreg program de acţiune în anume regiuni ale Europei, între care şi a noastră, nu se îndreaptă spre orice kilometri cu vacanţă, ci caută anume grupări. (...)

Nimeni nu va putea pretinde că Ştefan cel Mare, întorcându-se de la o biruinţă la care ar fi colaborat si soldaţii evrei ai vremii sale, ar fi fost primit de rabin şi de toată comunitatea Cetăţii sale de scaun cu sulurile sacre în mâini. Evreii s-au aşezat, cum se va vedea, în pâlcuri răzleţe, abia în secolul al XVIII-lea şi în masă numai în al XIX-lea. (...)

Românul poate face orice şi concura pe oricine, cu o singură condiţie: să fie ajutat de ţara lui şi să nu aibă în faţă ceea ce reprezintă de fapt evreimea la noi: un stat economic complet împlântat în mijlocul organelor de viaţă ale unei societăţi istorice stupid ospitaliere.

Noii veniţi n-au adus nici un meşteşug care să reprezinte o creaţiune şi o tradiţie a lor; ei nu făceau decât să copie grosolan şi stângaci ceea ce învăţaseră de la elementul creştin corespunzător din acel roi galiţian, care nu însemna măcar o întindere firească a rasei semite, căci cei mai mulţi dintre dânşii nu sunt decât urmaşii khazarilor turanici trecuţi în adâncul Ev mediu la iudaism.

Fără capitaluri, ei n-au putut adăugi nimic la un vechi şi mare comerţ care a dat în relaţiile cu Polonia pe un Ursachi sau pe un Balaban. In domeniul micii industrii, ei erau cârpaci, căci nici un nume de industriaş artistic nu s-a păstrat în dezvoltarea meşteşugurilor. **Iar în domeniul comerţului, ei au fost numai mijlocitori, fără folos - ci, dimpotrivă, stricător -** care s-a intercalat între naivitatea ţăranului venit să-şi ofere produsele alimentare ale gospodăriei sale, şi între boierimea care, nemaistând la ţară, ca pe vremuri, ci înconjurând pe Domnul împărţitor de funcţii, nu mergea cu banul ei direct la producător. Pentru industrie, aceasta înseamnă plagiat, iar pentru comerţ, **parazitism.** (...)

De pe la 1820 avem a face, pentru un secol - şi nu mai mult - cu **o operă de organizare şi de cucerire. Simţindu-se mulţi, având sprijinul unor elemente administrative,** ele înseşi părăsite, şi exploatând pe părăsitul care la rândul său storcea pe ţăran, aceşti oameni şi-au dat seama de rolul pe care-l pot juca. Nu se poate admite în acea vreme influenţa vreunei asociaţii evreieşti universale, ca acelea, aşa de puternice care s-au format pe urmă, influenţând — şi adesea încurcând — şi la noi, în Franţa şi în Anglia. (...)

Iar ai noştri se rezemau pe Stat. Şi Statul a dezertat de la datoria sa, aşa cum dezertează şi acuma.

Evreii aveau o armată, o trezorerie, un Dumnezeu.

Noi aveam indivizi răzleţi, sărăcia boierilor risipitori, a funcţionarilor de prisos, a mahalagiilor uitaţi, a ţăranilor care nu puteau înainta, şi noul învăţământ se rupea, în laicitatea lui fără de suflet, de orice legături cu tradiţia religioasă. (...)

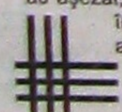
... Eu am spus în Cameră aceste cuvinte, îndreptate către deputatul care-i reprezenta, Adolf Stern: ***"Noi v-am dat tot ce vă puteam da, rămâne să vă arătaţi vrednici de ceia ce aţi primit."***

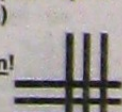
Confruntaţi politic cu noi, care am făcut şi mărit Statul, **ei, evreii, aveau datoria de a ieşi din ghetto. *Au făcut-o?* Nu. Trăiesc şi mai departe între ei. Păstrează ce-i deosebeşte,** lucrează pentru ca să aibă pentru ei, ca naţie năvălitoare, cât mai mult. Până şi în profesiunile libere, până şi în învăţământ, în ştiinţă, în literatură, ca avocaţi, ca medici, ca arhitecţi, ca profesori, tot mai mulţi, cu filologii, cu filosofii, cu ziariştii, cu poeţii, cu criticii lor, ei ne dau, pur şi simplu, afară din ţara noastră. In atâta timp, afară de un caz-două, din marea lor bogăţie n-a ieşit nici un dar, nici o restituire, faţă de nevoile noastre, din ce în ce mai grele.

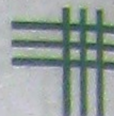
Dându-şi seama de puterea lor în creştere, ei ne sugrumă bisericile, ne înlocuiesc prăvăliile, ne ocupă locurile şi, ce e mai pierzător, ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea prin opiul ziaristic şi literar cu care ne încântă. (...)

Ei între ei, pentru ei, cum au vrut.

Noi între noi, pentru noi, aşa să vrem!

Zig-zag prin Basarabia

CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (II)

(continuare din numărul trecut)

Vizita **CHIŞINĂULUI** am început-o în locul cel mai cunoscut şi mai drag localnicilor, parcul, în faţa căruia se află statuia lui Ştefan cel Mare şi Sfânt. Soclul era înconjurat de buchete de flori proaspete şi de tricolorul românesc. Aici este locul permanent de întâlnire al celor care simt româneşte şi au aspiraţii de unire cu patria-mamă, România, şi al celor care protestează împotriva celor care se opun acestei tendinţe.

STATUIA LUI ŞTEFAN CEL MARE ŞI SFÂNT este o emblemă a Chişinăului. La intrarea în parc sunt două plăci: una, cea din stânga, intitulându-se *"Hronicul monumentului"* (pe care îl reproduc în întregime: "29

Biserică veche din Chişinău

aprilie 1928 - înălţat prin strădania fiilor basarabeni, opera aparţinând sculptorului Plămădeală; 28 iulie 1940 - evacuat la Vaslui; soclul, rămas la Chişinău, a fost demolat; 15 august 1942 - readus la Chişinău şi postat în faţa Arcului de Triumf; 20 august 1944 - evacuate la Craiova; 1945 - reinstalat la Chişinău - crucea, spada, soclul, inscripţiile schimbate şi denaturate; 1972 - strămutat cu 18m, dar în anii ce-au urmat, basarabenii, in numele lui Ştefan cel Mare, au repurtat 3 victorii sfinte: ***limba de stat română şi grafie latină la 31 august 1989****, drapel tricolor la 27 aprilie 1990, suveranitatea la 23 iunie 1990);* pe placa din partea dreaptă de la intrarea în parc este scris: *"****Întru întregirea neamului nostru în Cruce şi in simţiri, astăzi, 31 aug. 1990, statuia lui Ştefan cel Mare şi Sfânt a fost reaşezată în locul iniţial şi au fost restabilite inscripţiile autentice.*** *Soclul este durat în aceeaşi piatră aleasă, din stâncă, de meşterii din Căsăuţi"*.

PARCUL este mare, cu pomi deşi şi umbroşi, factor-cheie în relaxare. Alei lungi şi curate îl brăzdează, băncile sunt mereu ocupate şi, din loc în loc, sunt chioşcuri unde se vând băuturi răcoritoare, îngheţată şi dulciuri. Aleea principală a parcului are un nume semnificativ şi, mai ales, justificat: *"Aleea Scriitorilor"*: pe marginile ei sunt amplasate busturile din marmură roşie ale celor mai mari scriitori şi poeţi moldoveni, cum ar fi: Mihail Eminescu, Ion Creangă, Costache Negruzzi şi alţii, la capătul aleii aflându-se, într-un mic scuar ce are o fântână, bustul poetului rus Puşkin care a trăit pe aceste meleaguri doi ani, la începutul sec. al XIX lea, unde a scris câteva poezii, printre care şi poemul "Ţiganii". Bustul lui Puşkin, diferit ca realizare de cele ale scriitorilor moldoveni, a fost amplasat în parc încă din anul 1885.

Mergând in continuarea aleii principale, am avut plăcuta surpriză să văd alte cca. 15-20 de busturi asemănătoare, instalate în urmă doar cu 5-6 ani, care reprezentau şi pe alţi scriitori români, "nemoldoveni", cum ar fi: Tudor Arghezi, Lucian Blaga, George Călinescu, Nichita Stănescu, George Coşbuc şi alţii: un semn clar că, din fericire, s-a trecut "bariera" care includea numai personalităţi literare moldoveneşti.

Vis a vis de statuia lui Ştefan cel Mare şi a parcului se află impunătoarea **CATEDRALĂ ORTODOXĂ**, cunoscută şi sub vechiul nume de **SOBOR**.

A fost ridicată în 1836, iar în faţa ei se află un turn conceput în 1840, având un clopot cu greutatea de 6400 kg , precum şi un orologiu ornat cu 16 coloane cu capiteluri corintene.

Catedrala a avut o soartă cumplită în anii războiului şi după. La retragerea din oraş, în iulie 1941, trupele bolşevice au dat foc oraşului şi au dinamitat cele mai importante obiective de interes public. Printre acestea se aflat şi catedrala care, apoi, în urma eforturilor depuse de noua administraţie românească, a fost refăcută.

După terminarea războiului ocupanţii ruşi au transformat măreţul edificiu în muzeu al ateismului şi sală de expoziţii.

În 1990 biserica a fost repusă în drepturile ei şi apoi s-au făcut lucrări menite să-i redea înfăţişarea de odinioară.

Picturile sunt deosebit de reuşite, fiind realizate de artişti iscusiţi, iar mobilierul, sculptat, este nou. Am asistat la o parte din slujbă, şi nu cred că am să o uit vreodată: vocile puternice, de bas, ale preoţilor, se împletea cu ale corului aflat la etaj; dirijorul (ca şi membrele corului, care alcătuiau majoritatea), avea studii la seminarul teologic din oraş.

Catedrala editează lunar un ziar, "*Clopotarul*", care prezintă activitatea tuturor bisericilor din oraş.

Per pedes, tot în centru, vis a vis de parcul central, pe frumosul bulevard Ştefan cel Mare şi Sfânt, am văzut şi *arhitectura "New Age"* a Preşedinţiei Republicii Moldova, a Casei Guvernului, a Parlamentului şi a Operei Naţionale. Printre acestea, restaurată, după ce a mulţi a fost închisă şi lăsată in paragină, se află biserica "Schimbarea la faţă", unde am remarcat că majoritatea celor veniţi la slujbă sunt tineri sub 30 de ani. Biserica are şi ea o publicaţie lunară proprie, intitulată "*Lumină din lumină*", ajunsă la nr 48.

Mi-am încheiat vizita propusă la o terasă unde am luat prânzul şi am băut berea ce poartă numele oraşului, Chişinău. Lumea venea în "valuri" în piaţa centrală pentru a asista la festivităţile ce urmau a se desfăşura aici cu ocazia *Zilei Limbii Române* începând de după-amiază şi până seara târziu.

Republica Moldova este singura ţară din lume (şi sunt peste 200 de state) în care ziua de *31 august, Ziua Limbii Române, este sărbătoare naţională.*

Manifestările s-au organizat în toată ţara, nu numai în capitală, cele mai

Clădirea Operei

cunoscute personalităţi din sfera culturii, politicului şi ştiinţei subliniind, în cuvântul lor, rolul major pe care l-a avut şi îl are limba română în obţinerea independenţei ţării prin ieşirea ei din fosta Uniune Sovietică.

Redau câteva fragmente edificatoare din cuvântările ţinute:

"Cu 19 ani în urmă, la 31 august, am revenit la alfabetul latin; câteva generaţii şi sute de mii de oameni au luptat pentru acest drept; este sărbătoarea fiinţei noastre naţionale, este ziua în care am confirmat şi confirmăm că sângele apă nu se face " a spus Dorin Chirtoacă, primarul general al municipiului Chişinău. Acad.

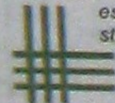
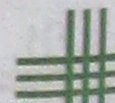
Mihai Cimpoi, preşedintele Uniunii Scriitorilor din Moldova: "Limba română trebuie să fie nu doar o bună gospodină la ea acasă, dar şi o *bună stăpână*. Din păcate ea este încă marginalizată, nu este marcată pretutindeni la nivel naţional."

Prof. universitar Anatol Ciobanu a nuanţat şi el importanţa limbii române: "*Din 1944, când a venit armata sovietică pe teritoriul Basarabiei, şi până în 1990, termenul de limbă română a fost interzis. Era utilizat glatonimul <<limba moldovenească>>, limbă care se preda cu chiu cu vai în şcoli. Atât!*

În toate instituţiile de învăţământ superior se studia însă numai în limba rusă. Grafia latină exprimă mult mai bine natura fonetică a limbii noastre. Oricât ne-am fi zbătut noi pe timpul sovietic nu puteam spune <<general>>. Spuneam <<jeneral>> pentru că în limba rusă nu exista sunetul <<g>>. Limba română este numele corect şi adevărat al limbii noastre şi ea trebuie să ne unească, să devină un izvor de bucurii pentru contemporani şi pentru cei ce vor veni după noi".

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (VIII) - ȘTIRI LUNA OCTOMBRIE -

Cu cât telefoanele fixe și mobile, internetul și alte mijloace de comunicare vor fi mai ascultate și mai bruiate cu păcănituri, pârâituri, cărăituri, de către serviciile secrete, cu cât legăturile telefonice cu străinătatea vor fi mai întrerupte de serviciile secrete, cu cât vor ajunge mai desfăcute pachetele și scrisorile membrilor și simpatizanților noștri la destinație, cu atât mai mult - exponențial - va crește capacitatea și dorința noastră de a face dezvăluiri din ce în ce mai dure și directe despre ceea ce se întâmplă pe lumea asta.

Domnilor, vă mulțumim: fără voi poate că nu am fi rezistat atât!

Și acum să începem:

***

În sistemul social suprem, „demn de exportat" cu forța în Irak, Afganistan și în viitor Iran - ne referim la **democrația americană** - există **cea mai ridicată rată de criminalitate** și implicit de încarcerare a delincvenților din lume. Acest clasament rușinos ne arată că democrația americană nu este nici pe departe sistemul infailibil și perfect, demn de urmat de toate națiunile lumii, așa cum ni se spune de către mașina de propagandă a creatorilor ***„primului stat masonic din lume, SUA"*** (citat din Florin Mătrescu la o emisiune OTV; desigur, nu a mai auzit nimeni nimic despre Florin Mătrescu după aceea emisiune).

De asemenea, același clasament ne indică faptul că **libertățile cetățenilor sunt din ce în ce mai restrânse în America, depășind cu mult procentul de încarcerare din China comunistă, sau islamicul Iran.** Dintr-o populație de 230 de milioane de locuitori, 2,3 milioane se află în spatele gratiilor în Statele Unite. Prin comparație, la peste un miliard de persoane în China, doar 1,5 milioane se află în detenție.

Cel mai interesant este să descoperim că se fac statistici oficiale: un alb din 106 este încarcerat, un hispanic din 36 stă „la mititica", iar la negri raportul este de 1 din 15. Să aibă vreo relevanță rasa, că doar nu avea dreptate nebunul de Hitler?? Cert este că toți cunoscuții noștri care au fost sau se află în America, fac următoarea observație generală: nici pe lângă albi, nici pe lângă hispanici (dacă nu calci prin anumite cartiere rău famate), nu îți este teamă să treci seara pe la ora șapte. Însă când treci pe lângă un negru, la aceeași oră, trebuie să fii în stare de alertă: niciodată nu știi la ce te poți aștepta de la el. Experiențele de agresare fizică și verbală, povestite personal, au fost destule, acestea având loc doar pentru că indivizii respectivi erau albi sau, și mai rău, pentru că agresorii erau negri.

Acești negri nativi americani sunt sută la sută produsul sistemului democratic american. Între ei și orice altă persoană de culoare venită de curând pe plaiurile SUA, din oricare din țările Africii, există o diferență ca de la cer la pământ. Sau ca de la Horia Sima la Corneliu Zelea-Codreanu. Bunul simț, modestia și chiar educația îi caracterizează pe cei care vin din țările săracului continent african, înainte de a lua contact cu sistemul democratic american. *Pe parcurs însă, parte dintre aceștia se pervertesc. Ceva e putred în America! Sistemul produce și modelează oamenii. Să fie sistemul de vină?*

Dacă a fost inventată „discriminarea pozitivă" - făcută de minorități față de majoritate - o fi și rasismul negrilor față de albi un rasism pozitiv?

Se preconizează de către anumite ONG-uri din SUA care au făcut studii în acest sens, că în America ***nu peste mult timp albii vor fi o minoritate. Întrebarea este: Și în acest caz se va aplica discriminarea pozitivă?*** *Sau discriminarea pozitivă se aplică doar oricărei minorități, mai puțin minorității albe?*

Și mai avem o întrebare, și mai interesantă: ***Dacă românii vor deveni minoritate în țara lor, așa cum indică planurile înțelepților Sionului, o eventuală discriminare făcută de aceeași români, din greșeală, față de țiganii sau evreii deveniți majoritari, va fi pozitivă, sau de data asta va căpăta un alt nume monstruos?*** Să ne ferească Dumnezeu de un asemenea coșmar!

***

Președintele Secțiunii "Coasta de Vest" a organizației extremiste *Jewish Defense League (Liga Apărării Evreiești)* a fost condamnat la 20 de ani de închisoare pentru că a plănuit să arunce în aer o moschee din Los Angeles, precum și biroul congressman-ului american de origine arabă, Darrell Issa, doar pentru că acesta este arab!

Earl Krugel împreună cu partenerul său de atentate teroriste, Irv Rubin, a fost acuzat în dec. 2001 de conspirație în vederea *atentatului cu bombă. Nici vorbă de acuzație de terorism, că doar nu erau musulmani!*

Rubin s-a sinucis în închisoare un an mai târziu. Krugel și-a recunoscut vinovăția și intenția de a arunca în aer moscheea „Regele Fahd" și biroul deputatului republican de Carolina, motivând că "arabii au nevoie de un apel de trezire la realitate", iar acesta era un mesaj politic. Și s-au gândit ei, teroriștii evrei, să-i trezească, aruncându-le bombe în cap.

Judecătorul a declarat intrigat că aceste crime "promovează ura în cel mai rău mod posibil".

Liga Apărării Evreiești a fost înființată în 1968 de rabinul Meir Kahane. Cum e cu declarația papei Ratzinger care a declarat că islamul este o religie a războiului, dacă și rabinii au ajuns să înființeze organizații ale morții? Kahane milita pentru expulzarea tuturor arabilor din Israel și din teritoriile ocupate, Cisiordania și Gaza. A fost asasinat la New York în anul 1990, dar fiul său a înființat și o altă organizație a „iubirii și toleranței", pe aceeași linie, intitulată „Kahane Chain!" ("Kahane trăiește!"). **Potrivit declarațiilor FBI, *Liga Apărării Evreiești* este responsabilă pentru cel puțin 40 de atentate teroriste pe teritoriul Statelor Unite, în cei 37 de ani de activitate. Atenție, mai mult de un atentat pe an!**

De ce nu au fost închiși toți membrii acestei celule teroriste la Guantanamo?

Să fie de vină originea etnică?

Vrem nu vrem, cum o dăm tot acolo ajungem, că alte explicații de bun simț nu găsim, oricât ne-am stoarce creierii!

Dar acum, că americanii au găsit teroriștii, putem să dormim liniștiți: SUA veghează la păstrarea și implementarea „democrației" în lume!

Să vedem și **ce pedeapsă primește un soldat american care omoară un general irakian „din neglijență"**: o simplă amendă de 6000$ și interdicția de a părăsi cazarma timp de două luni.

O lună de muncă în armata americană și gata, alt general la rând!

Dispreț total față de ființa umană și față de conceptul de justiție (și nu putem, văzând "condamnarea" primită de american, să nu ne aducem aminte cu scârbă de cazul lui Teo Peter care nu a avut decât vina de a se afla în calea unui bețiv ce activa în cadrul ambasadei SUA).

Yankeul devenit subiect de știre, i-a pus un sac în cap generalului Abed Hamed Mowhoush în timpul unui interogatoriu din Irak, după care s-a așezat ca vita pe pieptul aceluiași general. Normal că omul nu a mai avut cum să respire și că a murit sufocat, în chinuri. Să nu ne spuneți că retardatul ăla numit Lewis Welshofer jr., căci despre el este vorba, nu și-a dat seama că arabul horcăia în ghearele morții!

Adevărații vinovați se găsesc însă în anturajul Casei Albe, cei care promovează legalizarea torturii și a "metodelor alternative de anchetare", lăsând niște handicapați mintal, fără urmă de circumvoluțiune pe creier, să le aplice.

***

Din anul 2006, secretarul american al apărării de atunci, evreul Donald Rumsfeld, membru al organizației masonice Council on Freign Relations, a hotărât să nu se mai utilizeze termenul de „insurgenți" pentru irakienii care luptă împotriva trupelor coaliției de ocupație din țara lor. Acest termen le-ar fi conferit naționaliștilor irakieni o anumită justificare normală, că doar yankeii se află în Irak cu tancurile -provocând un război civil criminal, cu victime majoritare din rândul femeilor, bătrânilor și copiilor- și nu invers. Adică „victime colaterale" dintre așa zișii „mâncători inutili", de care Oculta vrea să purifice planeta.

Din acest motiv, insurgenții au fost denumiți „inamici ai unui guvern irakian legitim", pentru a se inversa lucrurile și conceptele. Luptătorii devin „inamici" iar apoi, pe nesimțite, azi au ajuns toți opozanții americanilor din Irak să fie denumiți „teroriști", iar adevărații teroriști devin luptători pentru democrație, pace, prosperitate, libertate, fericire maximă și sănătate exagerată în lume. De unde atâta legitimitate pentru niște agenți irakieni, vânduți americanilor ce se arată din ce în ce mai dornici de necesarul „spațiu vital" preluat din doctrina lui Hitler, atât de dragă familiei Bush și organizației masonice „Skull and Bones" din care fac parte aceștia de cel puțin trei generații? Cum altfel s-ar putea explica faptul că Prescot Bush, bunicul actualului președinte american, făcea afaceri de categoria grea cu Hitler și regimul său și că Ziklon B era fabricat în New Jersey, lângă New York, de unde era exportat în Germania nazistă în butelcuțe de metal frumoase și strălucitoare? Și nu pentru că naziștii s-ar fi arătat foarte prieteni cu firmele americane, ci pentru ca firmele americane respective, pentru care banii nu au avut miros niciodată, s-au arătat înamorate de naziști. Ehei, dragii noștri, cam așa se scrie istoria...Istoria României, istoria Mișcării Legionare, istoria universală, istoria holocaustului, istoria în general..

***

Nati Meir a anunțat că va renunța la funcția de deputat român săptămâna viitoare, ca și la candidatura pe listele PRM (pagubă-n ciuperci!) și că își va lua familia și va părăsi România pentru totdeauna. Să dea Dumnezeu!

Asta nu înainte de a-l acuza pe Vadim Tudor de antisemitism. Aoleu, ne apucă deja căscatul cu antisemitismul asta. Ceva mai nou, mai "new entry" nu mai găsește și evreimea?

Zice Meir-ul: "*C.V. Tudor a spus ieri la un post de televiziune că evreii au jefuit țara asta **și că ei au țară și că trebuie să plece acolo**"*.

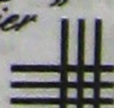
Și care este supărarea?

*"Nati Meir este un simbol pentru evreii din România (n. n.: aiurea!), iar dacă eu îmi fac bagajul și plec înseamnă că **aici este periculos** și va fi un semnal și pentru investitori".*

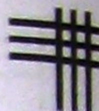
Păi dacă este așa de periculos aici, de ce nu vă luați voi, toți aceștia care sunteți așa de speriați de periculozitatea românilor, tălpășița de pe meleagurile astea unde chiar nu v-a invitat nimeni, și să plecați frumos cu bocceluța în spate și căștile în urechi în care să ascultați melodia „Lasă-neeee, lasă-neeee", îndreptându-vă undeva mai spre Orient, mai spre țările calde, unde nu este atât de periculos ca în România, și unde vă iubesc arabii?

(continuare în pag. 15)

"Agenția de știri Garda de Fier"

ROMÂNIA NU NI SE VA RETROCEDA LA HAGA

„Banii vorbesc". Da. Nu tocmai în sensul dat de "idealista" formaţie „Holograf " în anii 90, sau cel puţin nu pe acel sens dorim să punem accentul...

Banii „scapă" un mesaj pe care un opresor mai inteligent al conştiinţelor noastre nu l-ar fi trecut cu vederea.

V-aţi mai luat salariul în bani lichizi? Eventual, un salariu suficient de mare ca să includă şi o bancnotă de 500 de lei? Unii dintre dvs. nu, dar faceţi, totuşi, un efort de imaginaţie: pe faţă este Mihail Eminescu, cel pe care nu l-aţi îndrăgit în timpul şcolii, pentru că poeziile lui vă erau băgate pe gât, împreună cu un perfid, megalomanic, fals cult al personalităţii. Pe verso, sediul ziarului „*Timpul*" din Iaşi, precum şi imaginea unui exemplar al publicaţiei.

Mergând de curând pe străzile oraşului în care mi-am petrecut mai toate vacanţele, fără altă treabă decât a-mi retrăi propriul trecut, tocmai ajunsesem în dreptul acestei clădiri – recent, frumos restaurată – privind sus-numita hârtie de 500 de lei pentru a o compara cu realitatea, când... "am primit un ciocan în cap": **poetul EMINESCU este, fără îndoială, incomod pentru oricine doreşte să ne cultive complexe de inferioritate naţională, pentru că nu toate triburile proaspăt coborâte din copaci au parte de un asemenea artist. *Ştiţi dvs., acelea care populează teritorii numai bune de colonizat de către alţii, mai „aleşi"*.**

Fie, mai treacă-meargă cu portretul în sine, dar asocierea cu pricina aminteşte de ziaristul Eminescu, care aceloraşi „domni" le produce supărări mult mai grave.

Am în faţă o bancnotă din 1998, de o mie de lei, tot cu Eminescu. În afară de chipul propriu-zis, bancnota este ornamentată cu motive florale şi nişte ruine ambigue, gen Histria, aşadar o evocare „poetică", şi, fireşte, nemuritorul Isărescu, tot sub formă de autograf, dar fără urări...

Bun, şi acum, pe noua şi greu accesibila bancnotă echivalentă a vreo 120 de euro, „geniul nepereche" revine în forţă, în calitate de geniu pereche cu... analistul politic, cel atât de greu de îngropat, că străluceşte şi din mormânt.

Domnilor masoni, aţi înnebunit?! Noroc că ne-am lăsat noi prostiţi de bună voie să trecem la euro, că altfel, în câţiva ani, parcă mă şi vedeam şpăguind vreun poliţist de la radar cu o mie de lei, cu chipul lui Corneliu Zelea Codreanu, 1889-1938, şi Casa Verde, Bucureştii Noi, pe verso, Doamne fereşte!

Bancnotele noastre amintesc, fugitiv, ce-i drept, de iluştri înaintaşi, în timp ce ale Marii Uniuni Europene, doar elemente de arhitectură, nu concrete, precum Turnul din Pisa, doar ilustrări vagi, generalizante, ca şi cum „concetăţenii" nu se mai pun odată de acord ce-i reprezintă. Dacă mai era nevoie, acest design deplorabil oferă a „n+1"-a dovadă că amalgamul ăsta interstatal nu va fi niciodată o naţiune.

Pentru cei cu o brumă de informaţie decentă despre Mişcarea Legionară nu reprezintă un mister faptul că îl considerăm pe Eminescu un precursor.

Mi-am propus să vă recomand din când în când câteva, însă pentru luna aceasta – una singură, scurtă şi cuprinzătoare, **un volum de articole eminesciene de la „*Timpul*"**, pe o diversitate de teme, dar care ating un numitor comun: ***„Chestiunea evreiască"***, apărut la Editura Vestala în 2005. Nu costă mult, cam patruzeci de exemplare la un Eminescu de la BNR; preţuieşte însă foarte mult.

Nu încape îndoială că toată conducerea Legiunii ştia jurnalistica eminesciană ca pe propria doctrină.

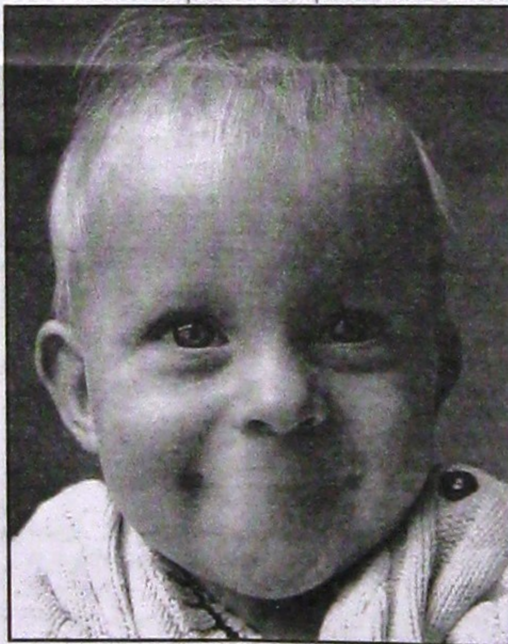
Cartea s-a reeditat, fără modificări, de unde reies două veşti bune:

1. Nu suntem singurii români treji – în marea beţie, tot se mai poate sta de vorbă cu câte unii, şi
2. Nu funcţionează chiar perfect maşinăria de suprimat cărţi indezirabile, cel puţin deocamdată (dar se îmbunătăţeşte pe zi ce trece, mama ei de râşniţă!).

***Se vede de la o poştă de ce poetul, cu care niciodată nu vom înceta să ne mândrim, nu poate fi acuzat de absolut nimic din toată gama de inepţii oficiale care îi fac pe mulţi să dârdâie astăzi.* Dar „DELICTE DE OPINIE" (neoficiale) a comis şi (tot neoficial) este sancţionat pentru ele.**

Aşadar, pentru a expune subiectul „*Mişcarea Legionară şi libertatea de opinie*", de la Eminescu trebuie să începem... cu sfârşitul: îndrăzneala de a-şi face cunoscute ideile l-a costat viaţa. Ca şi pe Căpitan, la 39 de ani. A fost tot un scenariu pentru proşti, azilul de nebuni, nimic subtil – unii chiar ne subestimează în mod sincer... Mai crede cineva că mintea poetului era bolnavă? Poate vreun fan „Surprize, surprize"!

Redactorul nostru naţional, că l-am putea numi şi aşa, asistase la aterizarea primului roi de evrei, când întunecau cerul şi pământul Moldovei. Apăreau ca din nimic, de fapt expulzaţi masiv din Austro-Ungaria şi Imperiul Ţarist. Mai plecau de acolo şi de bună voie, printre ei zvonindu-se că s-a găsit un nou stup, la nord de Dunăre, foarte primitor (numai cu albine lucrătoare, lipseau trântorii). De asemenea, li se părea că noul habitat (pentru noi, vechi de când lumea) nu va mai fi bătut de războaie ca de grindină, cum fusese până atunci, mulţumită vecinilor cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu... Într-un moment anume, Principatele Unite, care se pregăteau să devină Regatul românilor, erau cât pe ce să ajungă „pământul făgăduinţei", şi atunci EMINESCU a izbutit să fie, pentru un scurt dar salvator răgaz, Căpitanul însuşi. O dată în viaţă, şi-a convins contemporanii. Pentru că uneori posteritatea înseamnă „prea târziu", iar el mai mult striga la surzi (prin asta a fost mai prejos de Zelea-Codreanu, pe care l-a urmat generaţia sa). Pe mormintele româneşti proaspăt săpate cu ocazia războiului din 1877, dănţuiau mahmuriţi nişte... ce avem noi mai bun şi mai bun?... politicieni, care se pregăteau să semneze senini acordarea necondiţionată a cetăţeniei române tuturor

evreilor care o pofteau. "Fără număr, mânca-ţi-aş"! Ca preţ pentru Independenţa deja plătită, când Înalta Poartă nu mai avea nici un amărât de ienicer ca să mai sperie un şoarece mort, darmite să ne pună condiţii!

Aşa cum Zelea-Codreanu avea să se opună mai târziu, ca tânăr student, de unul singur, deschiderii anului universitar fără binecuvântarea preotului, Eminescu a pledat aproape de unul singur, şi ceva s-a mişcat atunci, scârţâind lugubru, în capetele unor reprezentanţi aleşi ai poporului, probabil pentru ultima oară, şi nu au pupat... mâna cui trebuia, tot de prin Europa (şi generaţia studenţească de la 1922, generaţia Căpitanului i-a cinstit, oricum, pentru acest efort).

Luciditatea acestui om providenţial îi enervase pe diverşi binevoitori şi înainte de acest succes neaşteptat, dar acum devenea şi molipsitoare! A mai trăit vreun an şi ceva, în care a fost tot cum fusese: nu începuse să alerge cu un topor pe străzi, nici nu bătea câmpii. Apoi... ce-i mult, strică.

De atunci încoace, nimic nu mai scârţâie, totul merge ca uns, hehehe! (nu-mi amintesc interjecţia pentru plâns, merge „smiorc-smiorc"?)

Formal, libertatea de exprimare era aceeaşi ca astăzi, dar, mai puţin formal, chingile s-au tot strâns de atunci.

Când s-a repetat, cu succes, figura cu încetăţenirea evreilor – de data asta au sărit de două milioane – tot după un război în care România îşi câştigase drepturile prin sacrificii extreme, nu prin bunăvoinţa vreunei mari puteri, s-au mai auzit voci răzleţe protestând, dar nici un Eminescu. Să completez: nici un Eminescu nu mai era redactor şef la vreun ziar mai de Doamne-ajută; altminteri, erau pe cale de a se forma câţiva Emineşti.

Atunci, şi imediat după Dictatul de la Versailles, cu această libertate de exprimare făceau ce vroiau, sau ce credeau că vor, unii circari „extremişti", „antisemiţi" şi aşa mai departe, cum a ajuns puţin mai târziu şi prof. A. C. Cuza (mare păcat de el!). Sau cum a ieşit din naştere domnul C. V. Tudor, de ne înveseleşte pe noi astăzi. *Organizaţiile evreieşti care – ghinion, dragilor – fuseseră deja nevoite să-şi dea de gol puterea, ar fi măturat pe jos cu ei oricând ar fi dorit, dar nu! I-au lăsat să facă scandal, ca la nebuni.* ***Cuziştii purtau şi svastică, fără să-i deranjeze careva... oricum, nici ei nu deranjau pe nimeni.***

Ei bine, „toleranţii" de care vorbim nu s-au mai simţit în siguranţă, când un Dumnezeu necunoscut lor a înaripat câţiva tineri, mai săraci decât toţi scandalagiii de care vorbeam, de se apucaseră să reclădească românismul cu mâinile goale. Nu au încălcat legi scrise. Inadmisibil, nu făceau nici circ! Sobrietatea lor era de-a dreptul suspectă şi, când noii „colonişti" au vrut să-i prindă în tradiţionalele capcane iudaice, acestea nu au funcţionat! Fie, nimic pe lumea aceasta nu e fără greşeală, nici masa de legionari... *Câte unul mai puţin răbdător în suferinţă (dar ce suferinţă, cine sunt eu, care mă iradiez liniştit la monitor, ca să judec!)... câte un trădător, chiar... cu chiu cu vai, uneltiri minuţioase au reuşit să ştirbească insuportabila perfecţiune. Dar şi aşa, Arhanghelul tot se mândrea cu Legiunea lui.* Până s-a mai ivit şi un Horea contrafăcut, fără Cloşcă (Crişan nici atât), şi... ne-am supărat.

Căpitanul a formulat următoarele cuvinte într-o situaţie oarecare, dar se pot extrapola absolut pertinent la tot ce înseamnă Mişcarea Legionară: „*Este legal. Este perfect legal. Dar pentru noi nu mai există legi.*".

Libertate, drepturi, opţiuni neîngrădite, toate astea sunt adevărate atâta timp cât nu te apuci să le foloseşti altfel decât am EU chef să te las. Nu ai căluş la gură, poţi să faci ca maimuţa, să ragi ca tigrul, poţi să înjuri şi să blestemi oricât; fă-o, dragă, eşti cel mai "cool"! Răgâie după pofta inimii; trosc! una peste fălci: am uitat să-ţi spun că nu ai voie să cânţi...

Şi de acum vorbim la prezent, că am ajuns iar ca în anii 30-40, când, măcar teoretic, cetăţenii aveau drepturi. Vorbe.

În speranţa că ne adresăm şi unor indecişi sau chiar unor adversari oneşti (nu e mare lucru să te citească doar cei deja de partea ta, aprobându-te satisfăcuţi la fiecare propoziţie), să încercăm o abordare simplă, nedoctrinară, care nu necesită multe cunoştinţe preliminare.

Ce crede Mişcarea Legionară despre libertatea de exprimare a opiniilor, a oricăror opinii?

Că este absolut justă.

Înseamnă că, dacă ar fi la putere, legionarii ar tolera orice calomnie din mass media?

Nu. Legionarii sunt mulţumiţi cu ceea ce scrie acum în Constituţie, la acest capitol. Nici ea nu permite să se publice chiar orice. Iată art. 30:

(1) *Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credinţelor şi libertatea creaţiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.*

(2) *Cenzura de orice fel este interzisă.*

(3) *Libertatea presei implică şi libertatea de a înfiinţa publicaţii.*

(4) *Nici o publicaţie nu poate fi suprimată.*

(5) *Legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligaţia de a face publică sursa finanţării.*

(6) ***Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei şi nici dreptul la propria imagine.***

(7) **Sunt interzise de lege defăimarea ţării şi a naţiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică, precum şi manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.**

(8) ***Răspunderea civilă pentru informaţia sau pentru creaţia adusă la cunoştinţă publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condiţiile legii.*** *Delictele de presă se stabilesc prin lege."*

Am reprodus în întregime art. 30, pentru a nu fi acuzaţi că unele aspecte „nu ne convin". Ne convin de minune, dar **ce ne facem cu toate legile neconstituţionale care sunt în vigoare acum, peste Constituţie?** ***Dar cu încălcările bine văzute „de sus", care se fac făţiş, neprotejate nici măcar formal, prin vreo astfel de lege?*** Conform art. 30, toate posturile de televiziune româneşti – adică nu „româneşti", din România, înţelegeţi? – ar face cură de slăbire prin amenzi cu duiumul (alineatul 6), iar UDMR şi-ar face bagajele din Parlament, ca şi din legalitate, în seara asta (alineatul 7, incitarea la separatism teritorial). Nici nu există, în articolul citat, vreo ambiguitate, ceea ce, raportat la ansamblul noii Constituţii - pe care nu o adorăm, totuşi! - este un adevărat lux. Fireşte, se dă o directivă generală, apoi se nuanţează, definindu-se şi excepţii: ***„Libertatea de exprimare a gândurilor... şi libertatea creaţiilor de orice fel... sunt inviolabile", atâta timp cât nu implică „defăimarea ţării şi a naţiunii..., precum şi manifestările obscene, contrare bunelor moravuri"***, că, altfel libertăţile ăstea se transformă în anarhie.

Trecând peste sancţiunile pe care unii le caută cu lumânarea, dar nu le mai primesc odată, săracii, hai să ne imaginăm ce s-ar întâmpla dacă ne-am trezi, din greşeală, cu o clasă politică dreaptă. Spun „din greşeală", pentru că, în mod normal, sistemul democratic în sine reduce la minim şansele unei asemenea apariţii. Nu o democraţie falsă, mafiotă, chiar şi una „sinceră". V-aţi gândit vreodată cât de fragil, intenţionat conceput astfel, este acest tip de organizare socială? Închidem această paranteză, amintindu-vă că ***a susţine dreptul la opinie şi exprimarea ei nu înseamnă şi a susţine regimul democratic în ansamblu, cu toate slăbiciunile lui.***

Aşadar, începusem iar *poveştile science-fiction, cu conducerea onestă a României...* cum se procedează în momentul abolirii bruşte a unei mafii? Unii ar bombăni, prin tramvaie, că „eu, dac-aş fi la putere, i-aş băga pe toţi la puşcărie, dom□le!"

Sunt prea mulţi, peste tot, "dom□le", nu încap în nici o puşcărie – poate doar dacă am defini aerul curat şi lumina soarelui drept puşcărie şi închisoarea drept libertate. Ce-i drept, se impune declasarea politică în masă, imediat: "La ogor, băieţi!"

Ţara ar putea deveni ce nu a fost niciodată, Stat Naţional Legionar, pentru că un număr uriaş de români ar afla pentru prima dată adevărul despre Mişcare, iar alţii, care îl ştiu deja, nu s-ar mai teme de el. OK.

Ce-ar fi ca Statul român, îngropat în ruşinea şi murdăria lui, să-şi pună singur un pumn de ţărână în cap şi să admită că Legiunea este şi a fost de la înfiinţare dreaptă, curată şi autentic creştină. Vreo sută-două de dinozauri comunişti la spovedanie, vin zece preoţi şi-ntr-o zi ne-au mântuit ţara. „Zece, douăzeci, treizeci, suta! Cine nu-i gata, îl iau cu lopata!"

Dacă am respecta cu adevărat libera exprimare de opinie, am fi singura ţară de pe planetă, afară poate de câteva state rebele, cum ar fi Iran, care s-ar opune făţiş Noii Ordini (cu rezerva că nu am citit nimic din presa iraniană, ci doar interviul acordat de preşedintele Mahmoud Ahmadinejad ziarului german „Der Spiegel" - e de mirare că a fost publicat, că acum s-ar putea fredona „Deutschland, Deutschland unter alles, alle Juden in der Welt". Heil Merkel!). În România ar putea vorbi numeroase persoane care scot sunete nearticulate, cu pumnul în gură. Am afirma adevărul istoric, dar ni s-ar decreta a doua zi embargo: gata cu investiţiile străine, gata cu balonul de săpun al creşterii economice, dar gata şi cu spălarea creierelor! Trageri de urechi, ploaie de sancţiuni internaţionale, văzute şi nevăzute, luarea în vizorul neobositei lupte "contra terorismului" - toate astea aşteaptă, pentru a se ivi "de după colţ", un singur semnal.

Hai să recitim *„Protocoalele înţelepţilor Sionului"*: cartea, drăgălaşă, nu e scrisă chiar de azi, de ieri; "unii" au ţipat că e apocrifă, dar *această înşiruire mizerabilă de nenorociri pe care o numim simplu: „istorie"*, pare *să o confirme din ce în ce mai hotărât...*

„Zece, douăzeci, treizeci, suta! Cine nu-i gata, îl iau cu lopata!" Şi copiii ştiu asta, v-o mai cântă din când în când pe la ferestre.

Nu, copiii nu prea ştiu multe, asta şi înseamnă să fii copil. *Dar, după cum este firesc să fii copil, tot aşa este şi să te maturizezi, să creşti...* **Dacă dvs. credeaţi că scuipându-vă în sân vă puteţi proteja copiii** (este o concepţie atât de răspândită; şi în filme oamenii cu copii sunt uşor şantajabili), **gândiţi-vă că ei vor pierde iremediabil ceea ce generaţia actuală încă moşteneşte.** *Atâta timp cât mai ajunge măcar un zvon, oricât de timid, până la urechile noastre, se cheamă că noi am moştenit o fărâmă de cunoaştere, iar acum o aruncăm peste bord dintr-o combinaţie de laşitate şi nepăsare.* **Numai că libertatea pierdută de dvs. nu va mai face parte din patrimoniul urmaşilor, nici nu li se va retroceda mai târziu.** (***Nu a trecut prea mult până am înţeles cu toţii că doar unora li se retrocedează proprietăţile, şi, în plus, acelora li se mai retrocedează şi ce n-au avut niciodată sau vândusera.***)

Încetul cu încetul, istoria scrisă ar putea face loc unei tradiţii orale, aşa cum circula cu veacuri înainte, iar aceasta, la rândul ei, va fi vânată ca-n comunism. Iar în comunism, câţi se prefac a nu-şi aminti? Tot copiii erau prilejul unei mari părţi din supliciul existenţei de zi cu zi: în inocenţa lor mai povesteau şi ei pe la şcoală lucruri auzite pe acasă, şi apoi cine suna la uşă? Şi chiar dacă nu mai este, tehnic vorbind, nevoie de atâţia turnători, că putem fi supravegheaţi şi la WC, destui învăţători încă găsesc de cuviinţă să încurajeze „micul pârâcios", ca să mai afle câte ceva din mărunţişurile copiilor. Şi ale părinţilor. Din asta ce rezultă? Micul pârâcios devine marele turnător: doi pus doi fac patru.

Ce vroiaţi să faceţi pentru copiii voştri? V-aţi trezit, nu? Bună dimineaţa. Duşul rece al realităţii, nu vă speriaţi, este foarte înviorător.

Ştefan Hâncu

***

OMUL NOU, LEGIONAR

Omul nou, opus omului capitalist, va fi scuturat în primul rând de mercantilismul evreiesc, de specula fără muncă şi de materialismul lacom, demonic.

Acest OM va avea două picioare puternice şi bine înfipte în pământ: unul se numeşte ORDINE, iar celălalt DISCIPLINĂ. El va respira doar un naţionalism curat, bazat pe sincera dragoste de Dumnezeu, înfrăţirea întru Hristos cu Neamul său şi instinctul de a proteja ţara, ambientul în care vor trăi copiii noştri.

Acestui soi de OM i-i vor pompa în vene energiile străvechi acumulate ale Neamului. El va avea ca punct de reper exemplul vitejilor şi mucenicilor Neamului.

Acest OM va fi cel care va ridica România nouă ca ţară puternică.

Acest OM va fi DISCIPLINAT, urmându-şi şeful pe câmpul de luptă; căci aceasta este calea biruinţei.

Acesta va fi MUNCITOR cu drag pentru clădirea şi înflorirea României, dar o va face fără interes personal sau aşteptări meschine.

El va fi voinic şi sănătos la trup, fiind ostaşul de mâine. El se va îngriji de sănătatea lui pentru că Neamul are nevoie de el puternic şi activ o cât mai lungă perioadă din viaţă.

El nu va fi un demagog: cuvintele lui vor fi atât de grele, încât vor cântări cât un paloş de război.

El va avea ca bază EDUCAŢIA profundă primită din şcoala legionară şi acumulată prin forţe şi simţiri individuale. El va fi un suport pentru camaradul său, aşa cum zalele într-un lanţ sunt nedespărţite. Va avea în frunte pecetea onoarei, renegând cu scârbă căile mişeliei. Îşi va forma o etichetă din punctualitate, iar inima lui bună va induce şi celor din jur bunăvoinţă şi optimism.

Acesta va iubi pe Dumnezeu şi va lua aminte la scrierile creştine.

Produsul tuturor acestora va fi o constantă iniţiativă din care izvorăsc multiple acţiuni întru apropierea de ţelul final.

Scopul acestui OM NOU este să facă toată România Legionară, iar duhul nou legionar să guverneze; pentru că doar Legiunea poate strivi spiritul acesta ateist, capitalist, care secătuieşte toată vlaga ţării şi răpeşte toate bogăţiile noastre date de Dumnezeu, împărţindu-le câinilor străini.

ŢELUL FINAL este învierea Neamului Românesc şi mântuirea sufletelor întru nemurire.

Marius Prichici
student, 22 ani

"STĂPÂNI LUAȚI DIN DRUM, / SĂ NU DEA DUMNEZEU CEL SFÂNT SĂ VREM NOI SÂNGE, NU PĂMÂNT!"

(G. COŞBUC)

Expoziția de "pictură" (a se citi: "*de mâzgăleală pornografică, blasfemiatoare şi insultătoare la adresa României*") a lui Benedek Levente, de luna trecută, din Bucureşti, a reuşit să trezească revolta multor Români.

Articolul trimis redacției noastre de către Liga Antidefăimarea României dovedeşte că încă n-am fost transformați într-o masă inertă.

NOTĂ: Am operat câteva tăieturi în text, care nu afectează cu nimic înțelesul, iar sublinierile, ca şi titlul, ne aparțin.

"Stimată redacție, acest comunicat de presă al organizației noastre a fost trimis în două tranşe la următoarele publicații: „Cancan", „Jurnalul Național", „*Lumea*"; apoi „*Ziua*", „*România Mare*", „*România Liberă*". Nici una dintre aceste publicații nu a binevoit a-l lua în seamă – excepție făcând revista „Lumea" care va apărea luna viitoare." *(Liga Antidefăimarea României)*

"Liga Antidefăimarea României" - cât de prost să fii să nu-ți dai seama citind denumirea - **contraatacă DEFENSIV pe cei care îşi bat joc de tot ceea ce înseamnă România şi valorile româneşti, indiferent că aceşti denigratori sunt români, nigerieni, pakistanezi, americani, ruşi, burundezi, maghiari sau - *na belea, că acum tot noi suntem de vină pentru asta!* - evrei. *Pe scurt, indiferent că aceştia sunt majoritari autohtoni sau, cel mai adesea, minoritari cu „tupeu obraznic"*,** cu aroganță, cu lipsă de bun simț, respect şi implicit (pe riscul lor propriu) cu lipsă de instinct elementar de conservare.

Când intri în casa cuiva care te primeşte cu brațele deschise iar tu începi să-i spui gazdei - după ce te-a omenit şi te-a lăsat să-ți odihneşti oasele pline de osteoporoză globalistă - că are o casă ca un bordel infect plin de femei stricate, că icoana de deasupra patului său la care se roagă de generații, nu reprezintă de fapt decât un organ sexual în erecție, de care trage un biet Arhanghel plin de pofte, când îi spui prea umilei gazde, că cei care s-au opus, punându-şi scut viața contra invaziei criminalilor bolşevici şi/sau finanței internaționale înrobitoare - producătoare de sclavi buni de întors cu cheița şi finanțatoare a acestor bolşevici hominizi *- când îi spui deci că eroii asasinați nu au fost decât nişte felaționişti homosexuali (scârboasă specie!), ei bine, atunci când faci toate acestea, nu meriți decât disprețul profund al gazdei, care are tot dreptul să te arate cu degetul* şi să te deconspire şi eventual să te scuipe cu dispreț, fix între ochi.

Şi dacă eşti ungur, este cumva vina gazdei? Sau dacă eşti evreu, este tot vina gazdei? Dar dacă eşti ungur-evreu, ce este de făcut oare? ***Gazda trebuie să lase capul în pământ pentru ca tu şi neamul tău să nu începeți să urlați ca țiganii prinşi la furat: „Antisemitism!", „Antisemitism"*** *- cuvânt care peste plaiurile mioritice se aude de ceva vreme cu un jalnic ecou - „Cretinism", „Cretinism"!??* **Cine vă mai crede acum, după ce ați bagatelizat prin uzitare maximală şi forțată acest termen oricum *FALS folosit, că mai pot exista antisemiți în lume, altfel decât ca reacție mintală dobândită la şocul minciunilor voastre.***

Nu există genă antievreiască în univers şi nimeni nu s-a născut antisemit vreodată în lumea asta mare.

Voi, idioții utili - printre care şi cățeluşii din presa înstrăinată de țară - sunteți cei mai mari antisemiți pentru că îl provocați, pur şi simplu, prin săru-mânuşițismul şi pupincurismul vostru fără noimă, pe care îl executați cu o plăcere bolnavă, de târfă deviată sexual. Voi şi stăpânii voştri cărora le lingeți şi le sugeți în fiecare zi labele murdare de vidanjori ai groapei de rahat a istoriei. "Nu v-ați săturat să vă pută gura a rahat în fiecare zi şi să zâmbiți către popor, cu dinții maroni?".

Cât de-dobitoc să fii pentru a susține că Mandala lui Vajravarahi, din Tibetul începutului de secol XIX, este steaua lui David? De unde a luat David stelele astea, dacă nu din Tibet? Şi pentru că el şi urmaşii lui au fugit la sub-braț cu steaua tibetană, noi suntem acum „antisemiți" dacă o desenăm pe un geam al unei expoziții care are stipulat în statut că incinta - deci inclusiv geamurile interioare şi exterioare - sunt „un loc al liberei exprimări artistice"? De unde a luat/manglit Israelul, actualul imn al său, dacă nu din folclorul românesc - fără să ceară voie cuiva sau să plătească ceva pentru asta - mai precis melodia populară „Cucuruz cu frunza-n sus", preluat mai târziu şi de Timotei Popovici în a sa „Luncile s-au

Atelier 35 cu inscripția "Atenție, Iudeu denigrator"

deşteptat"?? Şi acum este vina noastră şi suntem acuzați de „antisemitism" dacă simbolurile evreimii sunt împrumutate, luate, furate de la alții, iar noi le desenăm/cântăm pe ale acestora, pe ale primilor cărora le-au aparținut?

Noi iubim semiții din toată inima, mai mult ca pe oricine altcineva! *Oare nu noi, românii, le-am dat toată țara semiților? Cum altfel vă explicați faptul că le-am dat tot,* şi terenuri, şi fabrici, şi mine, şi păduri, şi lacuri, şi deltă, şi tot relieful țării, şi femeile noastre cu uşoare înclinații curviştine, şi chiloții de pe noi, rămânând în „cucuruzul cu frunza-n sus" gol? Cum altfel, dacă nu din prea multă dragoste? Pentru ca ei, veneticii să trăiască bine, în puf şi îmbuibare, iar noi să ajungem aurolaci la noi în țară! ***Ei sunt foarte importanți pentru umanitate, iar noi nişte bieți păduchi, de aceea le-am dat lor România pe mână! Deci noi nu suntem antisemiți, ci super-extra-filo-filosemiți!***

Noi iubim arabii care sunt un popor semit! Noi iubim etiopienii şi alți africani care sunt semiți! Noi suntem creştini şi o iubim pe fecioara Maria care era semită! Noi, ca şi creştini ortodocşi, îl iubim pe Iisus Cristos Care, din punct de vedere uman, a fost semit, cel mai mare semit al lumii! Şi noi îL venerăm şi ne închinăm Lui!

Suntem noi oare antisemiți, sau Benedek Levente, omul care s-a transformat peste noapte din zugrav în primul vânat al țării, este antisemit? Oare nu a devenit cel mai mare antisemit al țării ***Benedek Levente,*** cel care a denigrat icoana celui mai mare semit al lumii, ***Iisus Cristos, expunând-o pornografic la expoziția din Atelier 35,*** acolo unde *am expus şi noi o minunată şi decentă frază artistică, destinată exclusiv lui Benedek?* Păi şi atunci?

Puneți mâna pe Levente şi băgați-l la pârnaie în virtutea Ordonanței de Urgență pe care ați dat-o (aşa cum ştie toată lumea) pentru nici o urgență, adică pentru actele de antisemitism!

Analizați fraza noastră artistică: "*Atenție, iudeu denigrator*" şi veți vedea că este plină de dragoste, înțelepciune şi deconspirare! "*Atenție*" este o atenționare sinonimă cu "*ia seama*", "*întoarce capul*", "*opreşte-te o clipă din viața aia a ta inertă şi ineptă, fără vreun sens precis, şi analizează ce vezi*", "*ia la cunoştință*". "*Iudeu*" este un termen biblic folosit în Evanghelie de peste 200 de ori şi ne indică originea etnică a unei persoane. *Este oare Biblia antisemită pentru că foloseşte acest termen? Este vina Bibliei că descrie mai departe scena de deicid îngrozitoare, înfăptuită de iudei - cum altfel? - cu mâna romanilor?* ***Este vina martorului-apostol că relatează o crimă, sau vina criminalului că a înfăptuit-o?***

"Denigrator" este cel care denigrează, care împroaşcă cu rahat pe imaginea cuiva, care calomniază, care ponegreşte, care DEFĂIMEAZĂ.

Noi suntem reversul: scutul, nu sabia, Liga ANTIDEFĂIMAREA României!

Deci propoziția: "*Atenție, iudeu denigrator*" - fără semnul exclamării - este o propoziție simplă, de genul "*Ana are mere*". ***Care este textul antisemit?!***

Ați împărțit lumea în *buni* - oameni care iubesc evreii, sau *care se prefac că iubesc evreii* - şi *răi* -oameni care nu admit că orice râgâială a voastră cu damf sulfuros este o operă a lui Verdi. *Filosemiții sunt buni, antiromânii sunt buni, anticreştinii sunt buni, comuniştii sunt buni, globaliştii sunt buni, homosexualii sunt buni, denigratorii sunt buni,* anti-germanii sunt buni, anti-italienii sunt buni, anti-spaniolii sunt buni, anti-norvegienii sunt buni, genocidul asupra palestinienilor este bun, anti-chinezii sunt buni, anti-ruşii sunt buni, ***anti-țiganii criminali şi infractori nu sunt buni, iar antisemiții sunt satana la puşcărie!!***

Care este, gibonilor, somația cu amenințări?

Ce am lipit noi pe geam suna exact aşa: "*Datorită faptului că prin exponatele sale, minoritarul maghiar-evreu Benedek Levente*" (ce era să spunem, dacă asta este nația lui? să spunem că este român?) "*a adus atingere gravă imaginii statului român*" (în Peru o dansatoare de striptease care a pozat goală pe steagul țării a primit o sentință de peste 5 ani de puşcărie; în Italia, membră UE, denigrarea țării se pedepsea până acum câțiva ani cu puşcărie pe viață, pedeapsa reducându-se în prezent la 25 de ani de detenție; ținând cont că şi România vrea să fie țară europeană şi să prindă din urmă vechile civilizații europene, atât trebuie să stea şi Benedek Levente, ministrul Culturii, administratorul Atelierului 35 şi Uniunea Artiştilor Plastici, la puşcărie: 25 de ani!), "*lezând totodată sentimentele (încă) majoritarilor români-români din această țară*" (**primul termen "*român*" indică *cetățenia* română, pe care o poate obține în această țară orice nație** de pe pământ sau planeta Marte; **al doilea termen "*român*" indică *originea etnică* a respectivului cetățean:** de exemplu, în România există români-congolezi - adică africani congolezi care au primit cetățenia română, există români-chinezi - chinezi care au venit la muncă în țara noastră, au fost cuminți şi au obținut cetățenia română, români-maghiari - adică etnici unguri cu cetățenie română, români-evrei - adică descendenți ai neamului evreiesc cu cetățenie română, maghiari-evrei, străini de țara asta, aşa cum este Benedek Levente, cât şi mulți membri ai UDMR-ului, şi români-români, aşa cum sunt urmaşii lui Mihai Eminescu sau ai lui Ştefan Cel Mare - ca să înțeleagă tot dobitocul), "*cât şi datorită incapacității instituțiilor abilitate ale statului român de a se sesiza în privința acestei grave încălcări a Constituției țării*" (instituțiile vizate sunt: ministrul Iorgulescu şi Ministerul Culturii pe care îl conduce, Poliția şi Procuratura; **Constituția României a fost încălcată flagrant conform art. 168 Cod Penal, "*ofensă adusă unor însemne ale României, prevăzută şi pedepsită de dispoziția art. 236 Cod Penal*", săvârşindu-se totodată şi infracțiunea de "*ultraj contra bunelor moravuri, prevăzută şi pedepsită de dispoziția art. 321 Cod Penal*"),** **(continuare în pag. 14)**

Liga Antidefăimarea României

Carte legionară

"CAL TROIAN INTRA MUROS"

- de preot ION DUMITRESCU-BORŞA - comandant legionar al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Ţară -

(VI)

(continuare din numărul trecut)

"Către sfârşitul lunii mai, începutul lui iunie (n. n.: 1940), nu pot să precizez, am citit în ziarele italiene că SIMA cu Pătraşcu se duseseră în Ţară. Că la graniţă, fiind prinşi de grăniceri, au fost daţi pe mâna Jandarmeriei, fiind bătuţi şi trimişi la Inspectoratul Jandarmeriei, pe mâinile generalului Bengliu.

Am aflat apoi că a doua zi au fost luaţi de Moruzov, eliberând pe Pătraşcu, iar pe SIMA luându-l cu el, ca după o săptămână prin uşa din dos a palatului să-l prezinte regelui: *„Majestate, acesta este Comandantul Legionarilor şi cu el puteţi duce tratative.*"

Noveanu cu Bidianu avuseseră audienţe la rege şi se duseseră la Berlin să discute cu cei de acolo asupra reîntoarcerii în Ţară, dar aceştia au refuzat: SIMA le comunicase că nu este încă timpul." (pg. 288 – 299)

"Ca să se intereseze care este atmosfera în care se găseau legionarii din Berlin şi ce gândesc ei asupra tratativelor ce se duceau cu Palatul, au fost trimişi din ţară Radu Mironovici, comandant al Bunei Vestiri, şi Stoicănescu. Cel din urmă era bănăţean de-al lui SIMA. (...) S-au văzut cu toţi cei din Berlin fără să fie adunaţi laolaltă.

Eu am fost ultimul cu care au luat contact şi, deşi era de faţă Stoicănescu, **i-am spus lui Mironovici, arătându-mi punctul de vedere, că nu văd în SIMA conducătorul Legiunii din cauza celor săvârşite care au dus la omorârea fruntaşilor legionari** şi că ei, comandanţii Bunei Vestiri: Mironovici, Gârneaţă, Corneliu Georgescu, care se mai găsesc în viaţă, se vor face răspunzători de actele ce vor decurge în viitor, dacă nu pun mâna pe frânele conducerii. Au între ei pe prof. Codreanu, tatăl Căpitanului, pe care am observat că SIMA îl ignoră în calitatea pe care o are, şi ca senator legionar ar trebui să i se ceară sfatul şi să dea îndrumări.

Avusese loc la palat o audienţă comună. Regele chemase fruntaşi legionari: Noveanu, Bidianu, Mironovici, Sima, Corneliu Georgescu, Radu Budişteanu, Gârneaţă.

I se încredinţase formarea unui guvern naţionalist inginerului, mare bogătaş, Gigurtu, şi ca ministru de Externe, Mihail Manoilescu. La audienţă au vorbit mai mult Noveanu cu Radu Budişteanu. **SIMA nu a vorbit şi a dat dovadă de lipsă totală de experienţă.**

În formaţia aceasta nouă de guvern au intrat şi legionarii. **SIMA la Ministerul învăţământului**, Radu Budişteanu, la Culte, Bidianu, subsecretar de Stat la Finanţe, şi Noveanu, ministrul unui nou departament al Inventarului public." (pg. 300)

"L-am luat în primire pe Vârfureanu, arătându-i tot ce făcuse, şi cum de a mai îndrăznit să vină la Berlin şi încă cu un paşaport dat de duşmanii noştri.

Vârfureanu a îngălbenit. Nu ştia ce să răspundă. Bâlbâind: ***„Păi, eu am crezut că ascult de ordinele celui pe care Căpitanul l-a lăsat prin testament ca urmaş al lui, şi că era spre binele Legiunii. Cum mi-a spus dl. comandant SIMA.*"** (pg. 301)

"**S-a hotărât ca nimeni să nu plece în Ţară, deşi eu am stăruit ca să plecăm toţi odată şi cât mai curând, spre a limpezi lucrurile.** Nefiind toţi de părere, am luat o altă hotărâre: să trimitem pe cineva în Ţară, cu anumite manifeste redactate aici, ce ar urma să fie tipărite în Ţară şi împrăştiate legionarilor, precum şi **scrisori către prof. Codreanu, prin care îl lămuream că părerea noastră este ca, în calitate de tată şi cel mai în vârstă dintre legionari, să convoace pe cei ce se mai găseau din Senatul Legionar şi cu comandanţii Bunei Vestiri în viaţă**, printre care mai era şi Tasache Blănaru, **să hotărască asupra conducerii organizaţiei.**

Am chemat de la Copenhaga pe ministrul Sturza şi cu el împreună, cu Constant, Papanace şi Vojen s-a lucrat la redactarea unor **manifeste**, scrisori şi alt material tipărite de noi la Berlin. **Aveam oarecare pretenţii, cu abdicarea regelui.**" (pg. 301 - 302)

"Am pus la cale pe Palaghiţă să plece în Ţară cu tot materialul ce pregătisem şi scrisori, cu două geamantane mari, bine înghesuite. Scrisorile vârâte printre căptuşeli, urma să predea totul profesorului Codreanu.

Cred că SIMA era la curent cu tot ce se petrecea la Berlin, prin agenţii lui Moruzov, căci la sosirea lui Palaghiţă în Gara de Nord, era aşteptat de Mitică Groza, muncitor de fel din Hunedoara, pe care Sima îl făcuse şeful corpului Muncitoresc legionar din Ţară. Un tânăr plin de îndrăzneală. L-a luat pe Palaghiţă cu tot bagajul şi l-a dus la SIMA. A rămas la Palaghiţă numai o scrisoare a mea pentru Radu Budişteanu, ce i-o dădusem la plecare şi o vârâse în buzunar.

Nu ştiu dacă SIMA se va fi învrednicit să vadă materialul. Poate a citit scrisorile către profesor, pe care, cu tot materialul trimis, le-a ars, punând pe Pătraşcu şi pe Titi Cristescu, care plecase din Berlin în urma lui Sima şi Pătraşcu, ca să le distrugă.

Dar SIMA a aflat ce vrem noi, cei de la Berlin, căci a făcut dese vizite la Huşi ca să-l vadă pe profesorul Codreanu, începând să-l linguşească, ca deocamdată să-l numească pe el Comandant al Legiunii, până va detrona pe Carol, că are şi concursul armatei, iar după aceea profesorul va intra în drepturile de şef al Legiunii şi vor lucra împreună.

Fruntaşii legionari din Ţară au convocat o **adunare la sediul legionar**, care era tot în casele gen. Cantacuzino din str. Gutenberg, **ca să dezbată problema conducerii Gărzii de Fier.**

Ajunseseră după două zile de discuţii, la hotărârea de a se înfiinţa un comitet de conducere în care intrau şi comandanţi legionari aflaţi la Berlin, **sub preşedinţia prof. Codreanu**, când a apărut pe uşă **Alexandru Ghica care a anunţat că are să le dea o scrisoare din partea prof. Codreanu.**

Sima nu luase parte la şedinţe.

Scrisoarea profesorului era scurtă şi concisă: *„Numesc la comanda Legiunii pe HORIA SIMA, comandant legionar, cu toate drepturile şi autoritatea pe care le-a avut Căpitanul."*

Cei prezenţi au trebuit să înghită, deşi multora nu le plăcea, şi au încetat dezbaterile.

Reuşise SIMA şi de data aceasta, rămânând ca profesorul să se ţină mai târziu cu mâinile de cap pentru prostia ce a făcut." (pg. 302 - 303)

"După ce s-a văzut ridicat, SIMA nu a vrut să mai audă de prof. Codreanu. Nu a vrut nici să-l mai vadă." (pg. 305)

"**Cât dorisem să mă văd cât mai repede în Bucureşti, acum eram decepţionat de dezordinea care domnea.**

Era un fel de haos în care fiecare făcea ce vrea şi domnea teroarea.

Cu cine putusem să vorbesc erau dezamăgiţi de cele ce se petreceau, cu toate că dorisera din toată inima să vină la putere Garda de Fier.

Când am sosit la Gutenberg, la sediu, porţile erau închise şi garda nu lăsa pe nimeni să intre. **Înainte nu se pomenea aceasta:** porţile erau deschise tot timpul şi nu exista nici o oprelişte. Am vrut să trec, şi garda m-a oprit. Întrebat cine sunt, nu mi-am spus numele. „Sunt chemat aici de Comandantul şi de părintele Dumitrescu-Borşa." Legionarul a luat poziţia, a salutat cu invitaţia: „Poftiţi!". Am făcut uz de acest truc, poate că auzise şi el de numele meu.

Prin curte erau mai mulţi în uniforme. Tineri fără nici o educaţie, plevuşcă de mahala, ţigani, cu uniforme bălţate, cravate strâmbe, în picioare cu ghete sau bocanci cârpiţi şi rupţi. Nici unul mai de seamă. Şi ăştia fac de gardă la sediu, ca să fie văzuţi de toţi! Ce impresie pot să facă! Asta e Legiunea?

Pe străzi văzusem cam aceleaşi cete, mai mult de derbedei, care făceau o impresie deplorabilă. Am fost prost impresionat şi hotărâsem să-i spun şi lui SIMA impresiile mele.

Când am intrat în Sediu, am fost întâmpinat de Pătraşcu care m-a invitat să aştept puţin, ca să anunţe pe Comandant. Mă miram că am fost lăsat să aştept un sfert de oră, căci SIMA era singur în biroul care a fost odată al Căpitanului şi se plimba în sus şi jos cu mâinile la spate.

- Toată viaţa mea mi-a plăcut să vorbesc deschis şi să spun tot ce am pe suflet. Cred că-ţi dai seama că Biriş mi-a povestit unele lucruri, dar acum s-a terminat.

Ţin să te felicit pentru lovitura dată, care în mare parte se datoreşte gen. Antonescu, dar **nu te felicit că ai intrat în Guvern**, ocupând locul de vicepreşedinte al Consiliului de miniştri. **Trebuia să laşi să conducă Antonescu cu sprijinul legionarilor, dându-i şi ceva oameni capabili.** Pentru asigurarea viitorului nu e rău că ai găsit formula de stat naţional legionar.

Trebuia să stai însă de o parte şi să te ocupi de reorganizarea Mişcării Legionare, care este decimată. Ca să poţi guverna ne trebuia o organizaţie puternică cu oameni de elită, căci toată floarea noastră legionară a dispărut.

Dacă spunea Căpitanul, în 1938, că nu e pregătit să guverneze, că nu are oamenii încă pregătiţi, cum vei putea guverna acum? Cu cine? Să nu te orbească gloria şi fumul măririi, căci nu văd bine sfârşitul.

În câteva zile am putut observa ce debandadă este în Capitală, ce furturi, ce chefuri cu pocnituri de pistoale. Oare nu poate nimeni să-i stăpânească?

Unde sunt legionarii mai vechi care să fie puşi în posturi de răspundere? Văd numai ciurucuri, oameni de mahala, mai toţi tineri sub 20 de ani, escroci, hoţi de buzunare, ţigani şi derbedei, de care populaţia e îngrozită şi vorbeşte numai de rău.

Nu ţi se aduc la cunoştinţă cele ce se petrec în oraş şi chiar în provincie? (...)

Ţi-am spus toate acestea cu durere în suflet. Cunoşti care era poziţia noastră de a duce o viaţă modestă, aproape aspră. Iar acum toţi neisprăviţii aleargă după îmbogăţire pe căi necinstite şi un trai în dezmăţ." (pg. 307 - 308)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student, 22 ani

Inedit

ROMÂNII LA ODESSA 1941 – 1944
- INTERVIU CU DR. ŞERBAN MILCOVEANU -

Închei acest lung serial cu un interviu pe care l-am luat d-lui dr. Şerban Milcoveanu, participant activ la luptele înverşunate pe care le-a dus armata română în intervalul iulie – oct. 1941, pentru cucerirea oraşului Odessa.

- D-le dr. Şerban Milcoveanu, la cei 97 de ani pe care îi aveţi, vă număraţi printre foarte puţinii oameni în viaţă care au luptat pentru cucerirea Odessei, al patrulea oraş ca mărime din fosta Uniune Sovietică. Aş dori să-mi relataţi, foarte succint însă, din cauza lipsei de spaţiu, cele mai importante momente din luptele acerbe purtate până la înălţarea drapelului tricolor pe cele mai importante clădiri din oraş. ***În articolele de până acum am vorbit numai de rolul benefic al administraţiei româneşti în ameliorarea vieţii populaţiei aflate în teritoriul dintre Nistru şi Bug, cunoscut şi sub numele de Transnistria.*** *Aceste eforturi au fost oglindite în* ***ziarele ruseşti şi româneşti****, care constituie documente autentice, fiind bazate numai pe fapte reale, nu pe propagandă ieftină.*

- Eforturile pe care le-aţi făcut prin cercetarea la Biblioteca Academiei a ziarelor româneşti din acea perioadă mă determină să vă felicit: aţi şters colbul uitării care s-a aşternut peste ele şi pentru prima oară, răsfoindu-le, le-aţi făcut publice.

Să încep însă cu luptele care s-au dus pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Acestea au început la 22 iulie 1941 şi făceau parte din planul Barbarossa, conceput în dec. 1940, după planul Hoffman din 1917 privind atacarea şi distrugerea Uniunii Sovietice.

Parola de lansare a fost "Dortmund"; "secretul" a fost însă ţinut până la 18 iunie 1941 când Hitler l-a informat pe Ion Antonescu despre decizia sa de a ataca Uniunea Sovietică. În aceeaşi zi conducătorul ţării a avut o întrevedere cu gen. Eugen von Schobert, comandantul Armatei a 11-a dislocată în România şi i-a spus că *"ţara nu l-ar ierta niciodată dacă ar lăsa armata română cu arma la picior în timp ce trupele germane ar fi în marş spre România împotriva ruşilor"*.

Marea majoritate a românilor consideră, greşit însă, că lupta pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord a început chiar din prima zi după apelul celebru al lui Antonescu: *"Ostaşi români, vă ordon să treceţi Prutul, să dezrobiţi de sub jugul roşu al bolşevismului pe fraţii noştri cotropiţi şi să reimplantaţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile noastre"*.

În perioada 22 iunie – 2 iulie 1941 s-a desfăşurat, conform planurilor ofensivei germane, o "bătălie a aşteptării", perioadă în care trupele române şi germane au desfăşurat o acţiune de luptă numai pentru **îmbunătăţirea dispozitivului** de plecare la ofensivă, au executat incursiuni în dispozitivul inamic şi au construit capete de pod peste Prut.

Atacul major al lungului front, care începea de la Oceanul Îngheţat de Nord până la Marea Neagră, s-a dat în zona centrală, având ca scop principal ocuparea, până la venirea iernii, a capitalei Moscova.

Ostilităţile au fost încununate cu succes, armatele germane pătrunzând adânc în teritoriu, astfel că **la începutul lunii decembrie, pe un ger teribil, ajunseseră la periferia marelui oraş.**

"Bătălia aşteptării" a luat sfârşit la 2 iulie, când hărţuielile Armatei a 11-a Germane şi Armatelor 2 şi 3 Române s-au transformat într-o ofensivă puternică de-a lungul întregului râu Prut.

Efectivul armatei române număra, la sfârşitul lunii iunie, 39.476 de ofiţeri, 57.002 subofiţeri şi 1.043.116 trupe - în total deci, 1.139.594 oameni, număr considerabil dacă îl comparăm cu populaţia de atunci a ţării.

Faptele de arme ale militarilor români au fost elogiate de comandanţi în emoţionante ordine de zi şi propuneri de decorare.

Bucovina de Nord a fost eliberată de trupele Armatei a 3-a de sub comanda gen. Petre Dumitrescu, pe data de 5 iulie.

Luptele pentru eliberarea Basarabiei au fost mai crunte şi s-au terminat trei săptămâni mai târziu, pe data de 30 iulie, ultimul oraş cucerit fiind Cetatea Albă. La eliberarea celor două provincii româneşti au participat peste 450.000 de militari, din care s-au pierdut cca. 35.000 (morţi, răniţi, dispăruţi). Vestea eliberării Bucovinei de Nord şi Basarabiei a provocat în toată ţara un entuziasm de nedescris, după cum aprecia presa vremii.

- Ceea ce mi-aţi relatat constituie, totodată, şi un prolog al luptelor pentru Odessa, una din cele mai aprigi bătălii din istoria participării româneşti la cel de-al doilea război mondial. Luptele au fost mult mai grele şi s-au desfăşurat într-un interval mai mare, 8 aug. – 16 oct. 1941. Ca luptător în primele rânduri, le puteţi descrie ?

- Odessa a constituit o importantă bază de operaţii terestră, navală şi aeriană a comandamentului sovietic aflat în imediata zonă de securitate a României. La Odessa sovieticii dispuneau de peste 100.000 de militari, 1000 de avioane şi majoritatea flotei de război şi comerciale din Marea Neagră. Dispozitivul inamic era teribil de fortificat, avea 250 km de şanţuri anticar, tranşee şi diferite poziţii de luptă, 45 km reţea de sârmă ghimpată, sute de cazemate şi peste 40.000 de mine antitanc şi împotriva infanteriei, precum şi hotărârea Înaltului Comandament Sovietic de a rezista, cu orice preţ; toate acestea au făcut ca luptele desfăşurate de Armata a 4-a română să fie extrem de grele. Trecerea Nistrului şi avântarea armatei române în imensitatea teritoriului ucrainean nu a fost însă bine primită de către gen. Iosif Iacobici, devenit între timp şi şeful Marelui Stat Major la 30 iulie 1941, care, într-o şedinţă a Consiliului Superior al Oştirii, a sugerat oprirea războiului la hotarul râului şi să păstrăm armata cu cât mai puţine pierderi. Gen. Ion Antonescu susţinea însă continuarea războiului dincolo de Nistru şi însoţirea armatelor germane până la capitularea sovietică şi victoria finală. Cum gen. Iosif Iacobici şi gen. Nicolae Ciupercă erau în ierarhie superiori gen. Ion Antonescu, acesta a rezolvat conflictul în mod cu totul neaşteptat: s-a dus la Palatul Regal din Bucureşti şi a cerut (sau mai exact, a ordonat) ca regele Mihai să-l numească unic mareşal al României şi, cu puterea de comandă a acestui grad, a obţinut subordonarea întregii armate şi continuarea operaţiunilor militare, fără limite de timp şi spaţiu.

De la Hotin până la liziera oraşului Odessa, înaintarea armatei române a însemnat cucerire după cucerire şi victorie peste victorie.

Fiind participant în teren, am observat ceva deosebit de important: armata sovietică nu dădea lupte de rezistenţă în comunele cu populaţie rusă şi ucraineană ci, dimpotrivă, opunea rezistenţă şi obliga la luptă în satele cu populaţie română (nu puţine) şi în cele cu populaţie germană. În războiul modern teritoriul este cucerit de bombardamentul artileriei şi aviaţiei şi este apoi ocupat, spre reorganizare, de trupele de infanterie. Înaltul Comandament Sovietic abandona satele ruseşti şi ucrainene spre a le ocroti şi, dimpotrivă, rezista în comunele româneşti şi germane pentru a impune luptele corp la corp şi distrugerea locuinţelor. Era o adevărată tragedie pentru sufletul de român când rezistenţa sovietică îl obliga să bombardeze până la distrugerea satelor cu populaţie românească.

Ofensiva a fost declanşată la 8 august; Corpul 5 armată cu Divizia blindată, a închis, în doar 3 zile, la 11 august deci, posibilitatea trupelor sovietice de a se retrage în zona de nord şi est a Odessei. Poziţiile exterioare de apărare a Odessei erau jalonate de localităţile Brilevka, Mihailovscoie şi Kagorlak. Aceste au fost cucerite de teribile lupte grele, după alte patru zile, ajungându-se la 18 august în faţa celei de-a doua poziţii de rezistenţă inamică: Maiaky, Freudental, Kubanka. În pofida atacurilor repetate acestea nu au putut fi cucerite în intervalul 23 – 28 aug. Mai mult, la 2 septembrie trupele sovietice au contraatacat, reuşind să pătrundă în poziţiile de luptă ale Diviziei 8 Infanterie. În acest context, Ion Antonescu, care dorea să ocupe Odessa doar cu trupele române, a fost nevoit să solicite sprijin militar german, concretizat prin trimiterea de unităţi de infanterie, genişti şi, mai ales, de artilerie grea. După atacuri repetate, date cu noile forţe introduse în dispozitive, s-a reuşit până la 6 septembrie să se ajungă în faţa poziţiei principale de rezistenţă a inamicului, Dalnik – Tatarka - Suhoi Liman. Deoarece succesele nu au fost cele scontate, gen. Nicolae Ciupercă a fost înlocuit de la comanda Armatei 4. Profitând de stabilizarea frontului, inamicul a continuat fără întrerupere să evacueze pe mare populaţia şi importante obiective industriale din oraş. La 16 oct. 1941, când Armata 4 a reluat ofensiva, forţele sovietice rămase în misiune de ariergardă au opus o slabă rezistenţă.

- În aceste teribile bătălii la care aţi participat, soldate cu mari pierderi umane, sunteţi de acord că norocul v-a favorizat…

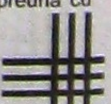
- Aşa este. După cucerirea Odessei, în comunele unde au avut loc lupte crâncene, la Kacorlak, Beleaveca, Tatarka, Dalnik şi altele, s-au amenajat cimitire imense unde au fost îngropaţi cu mari onoruri militare, cred că minimum 20.000 de combatanţi. Cimitire create pentru eternitate, aşa cum există la orice cult religios, dar care au avut o existenţă efemeră: în aprilie 1944, odată cu recucerirea Odessei de către Armata Roşie, acestea au fost profanate şi distruse.

Să dau două exemple în care am văzut moartea cu ochii, glonţul şuierându-mi aproape de tâmplă.

Odată eram într-o căruţă cu un soldat şi căpitanul doctor Ion Popescu. Am coborât pentru un minut din căruţă, iar un obuz sovietic cade şi explodează la 2 m în faţa atelajului; schijele au tăiat capetele celor doi cai, capul soldatului vizitiu şi al căpitanului doctor Ion Popescu.

Providenţa m-a ajutat şi la Dalnik. Împreună cu serviciul sanitar, m-am instalat într-o casă mai mare şi mai frumoasă care contrasta cu căsuţele sărăcăcioase şi dărăpănate din jur. Peste o oră un colonel de infanterie, Orăşanu, vine la mine cu argumentul irefutabil: "Eu sunt colonel şi dumneata eşti sublocotenent. Du-te în altă parte, pentru că aici îmi instalez postul de comandă". M-am conformat şi mi-am instalat serviciul militar la 25m distanţă, într-o casă sărăcăcioasă. O oră mai târziu s-a declanşat o teribilă tragere de artilerie a sovieticilor. Un proiectil a căzut exact pe casa cea arătoasă şi, în câteva secunde, col. Orăşanu şi statul lui major erau morţi. Casa sărăcăcioasă în care mă aflam împreună cu brancardierii mei, nu a păţit nimic.

- În infernul pe care îl descrieți, cum a luptat soldatul român, știut fiind că în luptele ofensive pierderile sunt mult mai mari decât în luptele de apărare?

- Extraordinar! **Nu am cuvinte să laud actele de vitejie ale infanteriei române!** Așa cum am relatat puțin mai înainte, Armata Sovietică era fixată puternic în teren și nu voia să cedeze dincolo de aliniamentul Tatarka - Freudental – Dalnik. La fiecare ridicare din tranșee a infanteriei române, comandamentul sovietic dezlănțuia o triplă ploaie torențială, de proiectile de artilerie, proiectile de branduri și bombe din avion. După fiecare bătălie câmpul de luptă era gaură lângă gaură și astfel arăta imposibilitatea de a supraviețui sub această triplă ploaie torențială. Cu ochii mei am văzut la 20m distanță cum un infanterist român, mergând cu arma în mână încă 5-6 m după ce schijele unui proiectil îl decapitaseră - un trup fără cap, mergând! Sub această ploaie de proiectile soldații români ezitau să execute ordinul de atac și să iasă din tranșee. Atunci gen. Andrei Nasta, în splendida lui uniformă cu trese de general pe umăr, a ieșit din tranșee și s-a avântat în luptă, strigând: "Ostași români, după mine și după steagul Țării!" Trupa l-a urmat, a intrat în câmpul de luptă și în câteva minute toți au fost omorâți de torențiala ploaie de proiectile. La fel a căzut la datorie și a devenit nemuritor ilustrul colonel Trofin.

Nu știu dacă noi, cei rămași în viață, și generațiile viitoare de români, vom merita sfintele jertfe făcute de înaintașii noștri.

- Cum a fost întâmpinată armata română la intrarea ei în orașul Odessa de către populația locală?

- Iar fac referire la Planul Barbarossa: acesta prevedea încercuirea Leningradului precum și Odessa, pentru a imobiliza o cât mai mare parte din Armata Sovietică. Prevederea de a încercui Leningradul fără a-l cuceri a fost respectată pe tot parcursul războiului antisovietic. Prevederea de a încercui Odessa a fost încălcată de excesul de zel necontrolat al gen. Ion Antonescu care a vrut gloria istorică a unei victorii militare pur românești. Cucerirea Odessei, după două luni de lupte extrem de grele, duse împotriva unui inamic bine înarmat și hotărât să reziste "cu orice preț" într-un teren fortificat care a favorizat pe apărători, a fost obținută cu mari eforturi, prin angajarea în luptă a șase corpuri de armată cu 18 divizii totalizând 340.223 militari, din care a pierdut 90.020 - morți, pierduți și dispăruți. Enorm, aproape o treime! Imobilizarea unor importante forțe terestre, de aviație și maritime sovietice a creat mari posibilități de acțiune forțelor germane care au înaintat în acest timp 450 km spre est, până la apropierea Donului. Înaltul Comandament Sovietic a abandonat Odessa în noaptea de 17 / 18 oct. 1941, și aceasta atunci când armata 11 germană condusă de mareșalul Erich von Manstein a străpuns Istmul Perekop și a invadat Peninsula Crimeea. Armata română nu a intrat în orașul Odessa, ci doar Corpul II Armată, delegat fiind gen. Golgojanu să instaleze un Comandament militar și să organizeze ședința festivă pentru "predarea cheilor orașului" mareșalului Antonescu, în fața a 400 de ofițeri superiori comandanți ai unităților militare românești. Gen. Golgojanu, însoțit de 20 de ofițeri din subordine, a intrat în Odessa și a constatat că toate marile edificii erau distruse prin explozibil și că singurul edificiu în perfectă stare era sediul NKVD. Serviciul de geniști a verificat cu maximă atenție cele 400 de camere ale clădirii, dar nu a găsit nici un explozibil sau "mașină infernală". Cu toate acestea, au apreciat că edificiul nu fusese abandonat din întâmplare și că, dimpotrivă, fusese lăsat drept momeală, drept care n-a dat culoarea "verde" pentru instalarea Comandamentului miliar în oraș. Cercetările au durat între 18-21 octombrie, dar gen. Nicolae Macici de la Corpul II Armată și mareșalul Ion Antonescu, pierzându-și răbdarea, au ordonat ca instalarea Comandamentului militar să se facă în după-amiaza zilei de 22 oct. 1941. Dar în timp ce se verifica cu amănunțime clădirea, a venit o femeie în vârstă și le-a spus soldaților români: " Copii, nu intrați în clădire, că este foarte rău. Fiul meu este la NKVD și mi-a spus să nu mă apropii de clădire întrucât este minată și va sări în aer". Ordinul gen. Macici s-a executat și gen. Golgojanu cu 20 de ofițeri și numeroși soldați români și germani au intrat

în clădire la orele 16. Fix peste 10 minute clădirea a sărit în aer și s-a transformat in ruine. Au pierit 135 de militari (79 morți, 43 răniți și 13 dispăruți), din care 128 români și 7 germani. S-a găsit și un cadavru fără identitate. Acesta din urmă aparținea unui bărbat de aprox. 35 de ani, blond (ca un adevărat rus), în uniforma de maior de artilerie românească: mai mult ca sigur era al agentului NKVD care se strecurase cu ajutorul uniformei de ofițer român și care provocase explozia devastatoare.

Subliniez faptul că atentul terorist executat asupra Comandamentului Militar din Odessa nu a fost singular. Concomitent cu înfruntările militare propriu-zise, specifice războiului clasic, acțiunile de la Odessa au relevat prezența partizanilor sovietici și a unei vaste rețele de catacombe, plasată pe întreaga suprafață a orașului, în care s-au refugiat după ocuparea localității, la 16 octombrie, numeroși partizani, agenți NKVD, comuniști fanatici și alte elemente subversive care au organizat și executat numeroase acțiuni agresive asupra trupelor române.

- Față de acest sângeros atentat, care a fost reacția autorităților militare române?

- Când am intrat în orașul Odessa, în zona portului, am văzut scene de apocalipsă pe care nu am să le pot uita vreodată: străzi întregi erau în ruine, multe case încă mai ardeau sau mai fumegau și, pe distanță de cca. doi km, era abandonat, dar distrus, armament greu: tancuri, tunuri de diferite calibre și mitraliere, sute de mașini incendiate, cazane mari pentru pregătirea mâncărurilor pentru trupă; erau și sute de cai împușcați. Armamentul a fost distrus și animalele de tracțiune omorâte întrucât nu a mai fost timpul necesar pentru transportarea lor pe mare, in spatele frontului.

În port, într-o parte a cheiului, se găseau câteva mii de persoane civile cu bagaje, pregătite pentru a fi evacuate, dar care, din lipsa vapoarelor, au fost și ele abandonate de către trupele sovietice. Oamenii nu erau însă localnici ci erau in exclusivitate din Basarabia, marea majoritate fiind evrei care ocupaseră funcții de conducere în domeniul economic, administrativ și politic în timpul ocupației sovietice. După identificarea sumară a lor, neavând unde locui, au fost încolonați și sub escorte duși afară din oraș, la 6 km, la Dalnic, și cazați în barăci. Mareșalul Ion Antonescu, a doua zi după dinamitarea Cartierului Militar Român din Odessa, a dat ordin de represalii: pentru fiecare ofițer român sau german să fie executați câte 250 de comuniști, iar pentru fiecare soldat, 100 de comuniști, execuția urmând să aibă loc chiar în ziua emiterii ordinului. Evreii locuitori ai Odessei erau însă dispersați în tot orașul, în casele lor sau în alte case de non evrei. Tehnic și operativ nu se putea aresta un număr atât de mare de victime din masa anonimă a unei populații de peste 300.000 de locuitori, în decurs doar de câteva ore, dar se știe că în armată ordinul se execută, nu se comentează... Miile de victime ale represorilor erau deja adunate la un loc, la Dalnik, așa cum am mai spus, și aici ele au fost executate prin mitraliere. Nu se știe cu exactitate numărul victimelor executate, unele surse spun 2000, altele 3000 sau chiar mai mult. **Adevărul istoric nu se poate baza însă pe simple afirmații anonime, fără cercetare la fața locului, acolo unde ele au fost îngropate; ele trebuiau să fie deshumate, așa cum au fost victimele poloneze din gropile de la Katyn, unde s-au găsit asupra lor acte de identitate și însemnări.** Am emis această ipoteză într-o emisiune TV din anul 2005 și rezultatul a fost că s-a pus capăt colaborării mele cu respectivele emisiuni.

Cu cele de mai sus închei expunerea evenimentelor trăite de mine direct și cunoscute în timpul bătăliei de la Odessa din aug. – oct. 1941.

- Nu încă, vă rog: vreau să-mi mai răspundeți la alte trei întrebări.

Prima: Cum considerați măsurile represive luate în urma atentatului ?

- Regretabile și tragice; în pofida stării de război, nu trebuiau să se întâmple. Dar represalii au mai fost și în Polonia, în Cehoslovacia, în URSS, unde o explozie similară la Kiev a aruncat în aer un comandament german. Populația are întotdeauna de suferit, asta este însă în vreme de război, și cine în final este mereu tras la răspundere? Firește, cel învins!

Bombardarea cruntă a orașului muzeu Dresda de către englezi și americani, în febr. 1945, când soarta războiului era cunoscută, era însă necesară?

Dar bombardamentul atomic asupra Hiroshimei și Nagasaki-ului în aug. 1945, cu numai 4-5 zile înainte de terminarea ostilităților, era justificată?

Dar bombardarea Bucureștiului în vara anului 1944, în cartierele sărace ca Floreasca și Tei, a Căii Griviței? *Cei care au făcut aceasta au un monument de "glorie" în fața neputinței populației civile.*

Mă bucur că revista "Cuvântul Legionar" a fost pe fază la inaugurarea monumentului, publicând articolul acidulat sugestiv intitulat "Pupincurismul din Grădina Cișmigiu" care s-a bucurat de succes în rândurile cititorilor.

A doua întrebare?

- Știu că în campania din est au luptat în prima linie, pentru "reabilitare", și mii de legionari. Ce puteți să-mi spuneți despre ei?

- Printre aceștia mă aflam, desigur, și eu. Prin înalt Decret Regal am fost decorat cu Coroana României și panglica Virtutea Militară.

Atunci, în vara lui 1941, pe frontul de la Odessa am întâlnit numai trei legionari cunoscuți de mine. Au căzut la datorie și au murit eroic pictorul comandant legionar Alexandru Basarab, mult agreat de Corneliu Zelea Codreanu, și marele intelectual Ion Țurcanu, asistent universitar la Catedra de Sociologie a prof. senator legionar Traian Brăileanu de la Universitatea Cernăuți și redactor șef la revista "Însemnări Sociologice". Al treilea legionar întâlnit a fost ilustrul Mihai Popovici, în anul 1936-1937 președintele Centrului Studențesc Cernăuți, adică al celor trei societăți laolaltă: Junimea, Doina și Arboroasa; a fost grav rănit dar a supraviețuit războiului, iar după 1990 trăia modest și anonim într-un orășel din centrul Transilvaniei.

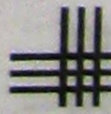
- Cea de-a treia și ultima întrebare: Pe scurt, cum îl caracterizați pe gen. Ion Antonescu?

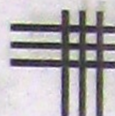
- Unchiul meu, gen. Aurel Aldea, spunea: "Antonescu s-a născut întâi dictator și apoi patriot ". El s-a născut cu o duritate extraordinară, cu o severitate, cu o ambiție care l-au făcut încă din școala militară să fie poreclit de colegii lui "câinele roșu". El a fost cel mai milităros ofițer din istoria armatei române. Dar ca gândire militară – dezastruos!

Ce se înțelege prin milităros? Un om drept, corect, care privește în față. Care spune ce gândește, care își respectă angajamentele și care ia decizii prompte, care trece de la vorbe la fapte repede, aproape instantaneu. Antonescu s-a născut militar! Dar gândirea militară este altceva. Gândirea militară este strategie, concepție, genialitate, iar Antonescu a fost zero la acest capitol. Explicația este aceasta: Antonescu nu gândea, trecea foarte repede, prompt, fulgerător la decizie și apoi mergea cu încăpățânare până la capăt. Nu avea procesul de concepție. Indiscutabil, Antonescu a vrut binele țării, dar a ieșit rău, după cum s-a văzut.

A consemnat Emilian Ghika

ULTIMA REDUTĂ ÎN CALEA NOII ORDINI MONDIALE

Creştinii care caută hrană sufletească şi urmăresc postul de televiziune al Patriarhiei Române au avut ocazia să observe în ultimul timp emisiunile din ce în ce mai dese pro ecumenism.

În plan spiritual, ecumenismul este echivalentul globalizării din plan politic şi economic. Ceea ce înseamnă globalizarea pentru geopolitică, înseamnă ecumenismul pentru diferitele religii şi culte religioase: ***în timp ce globalizarea urmăreşte dispariţia naţiunilor, unificarea tuturor acestora într-un unic stat, astfel încât popoarele să nu mai aibă nici un fel de putere şi să poată fi controlată întreaga planetă cu multă uşurinţă de către un unic guvern mondial,*** **la rândul lui, ecumenismul urmăreşte unificarea aberantă a diferitelor religii într-un amestec eterogen.** Această unificare presupune o serie de compromisuri care vor duce la **compromiterea şi devierea** religiilor şi, mai ales, a **RELIGIEI CREŞTIN-ORTODOXE, ULTIMA REDUTĂ – şi cea mai serioasă - în calea instaurării Noii Ordini Mondiale.** „Iluminaţii" vor submina astfel reperele spirituale ale oamenilor de pe întreg pământul şi vor substitui false valori, valorilor spirituale tradiţionale.

Înţelepţii Sionului au pus la cale, cu mai bine de un secol în urmă, crearea unui stat unic planetar care va fi o veritabilă dictatură. Iată ce se ascunde de fapt în spatele sintagmei „Noua Ordine Mondială". **Acest stat unic va avea nu numai o monedă virtuală unică, un unic guvern mondial, ci şi o religie unică, iar ecumenismul este pasul decisiv către atingerea acestui ultim obiectiv.** ***Prin ecumenism înţelepţii Sionului speră să obţină „monopolul" asupra religiei, denaturând-o*** şi realizând un fel de amestecătură ciudată între religiile cunoscute la ora actuală pe pământ, iar **prin denaturarea creştinismului se va ajunge de fapt la un satanism deghizat.**

În tradiţia ortodoxă se vorbeşte despre Cele Şapte Sinoade (Concilii) Ecumenice, care au avut loc între anii 325 şi 757 d. Hr. În cadrul lor au fost întocmite canoanele şi dogmele care guvernează administrarea Bisericii. Spre exemplu, în cadrul primului Conciliu ecumenic, care a fost convocat la Niceea în anul 325 de împăratul Constantin cel Mare, a fost stabilit textul uneia din cele mai cunoscute rugăciuni creştine, Crezul. Forma Crezului a fost subiectul unor numeroase controverse în cadrul Conciliilor ulterioare şi a reprezentat unul dintre pretextele marii schisme din 1054, care a dus la separarea dintre Biserica ortodoxă şi cea catolică.

În realitate, acest moment-cheie în istoria creştinismului a fost o consecinţă a aplicării principiului „dezbină şi stăpâneşte". O privire de ansamblu asupra istoriei creştinismului relevă interferenţa aproape continuă a factorului politic, începând cu primul Conciliu Ecumenic, convocat de un împărat. (Tot deranjant este şi reversul, adică implicarea Bisericii în intrigi politice, în războaie, în finanţe.)

După schisma din 1054 au mai apărut nenumărate confesiuni: protestanţii, luteranii, evangheliştii, baptiştii sunt doar câteva exemple. Divergenţele teologice au fost mereu încurajate de duşmanul de veacuri al creştinismului.

Acum "maeştrii" vin acum cu o soluţie care îi avantajează doar pe ei: unificarea tuturor religiilor într-una singură, aflată sub controlul lor.

Organizaţiile ecumenice pregătesc terenul în acest sens: militează pentru standardizarea confesională, stabilesc protocoale de comunicare şi conlucrare între Biserici, exact aşa cum în mediul economic companiile stabilesc relaţii de afaceri conform unor protocoale de colaborare.

În numele unei aşa-zise toleranţe, hotărăsc forma în care învăţăturile religioase să fie comunicate şi practicate, golindu-le de încărcătura lor spirituală.

Pentru a atinge acest obiectiv de pe agenda instaurării Noii Ordini Mondiale, iudaismul s-a folosit de francmasonerie, iar aceasta, la rândul ei, s-a folosit de agenţi din cadrul comunităţii protestante.

Ideea unificării tuturor religiilor s-a conturat mai cu putere de la 1893 (Chicago) şi 1900 (Paris). Loja Marelui Orient a propus să se facă un Congres al tuturor religiilor, pentru a promova ***"o religie universală, acceptată de popoare de toate culturile şi tradiţiile"***.

La sfârşitul sec. XIX şi începutul sec. XX, în Marea Britanie şi SUA luaseră naştere în cadrul acestui curent religios (mult mai pragmatic decât catolicismul), o multitudine de asociaţii, organizaţii, fundaţii şi comitete. Acestea aveau rolul de a dezbate şi de a se implica în probleme sociale, morale, politice şi de afaceri.

În 1937 Comitetul celor 35 (Committee of Thirty-five), una din grupările coordonatoare ale acestei reţele, s-a întâlnit la Westfield College, în Londra, pentru a dezbate problema unirii tuturor organismelor de acest gen sub o conducere unică. În cadrul acestei adunări s-a decis crearea ***Consiliului Mondial al Bisericilor*** **(*World Council of Churches*), preambulul pentru Biserica unică planetară.** Acesta urma să fie constituit prin unirea celor mai importante grupări din sânul comunităţii anglicane: Life & Work din Oxford, care se concentra asupra activităţilor practice din cadrul Bisericii, şi Faith & Order din Edinburgh, care se concentra asupra aspectelor religioase. Întrucât planul viza includerea sub tutela acestui consiliu unic şi a Bisericilor Catolică şi Ortodoxă, gruparea din Edinburgh avea sarcina suplimentară de a găsi soluţii pentru anularea diferenţelor confesionale.

În anul următor, 1938, a avut loc o conferinţă la Utrecht, în Olanda, pentru a fi pregătită constituţia noii grupări.

Declanşarea celui de-al doilea război mondial a făcut ca momentul lansării şi înregistrării oficiale a noii organizaţii să fie amânat până în 1948. În acest interval însă ea şi-a continuat activitatea. În 1946 a avut loc o întâlnire în cadrul căreia a fost aleasă o nouă conducere. Tot acum au fost stabilite **trei cartiere generale: unul la Geneva, al doilea la Londra şi al treilea la New York.** S-au constituit mai multe subcomisii care aveau ca sarcină dezbaterea unor probleme cu puternice implicaţii sociale şi politice. Spre exemplu, în 1947 existau comisii care se ocupau de teme precum: *„Biserica universală în planul lui Dumnezeu"* sau *„Biserica şi dezordinea socială"*.

"Spre inimile cele necurate întind sabia Mea."

Practic, constituirea *Consiliului Mondial al Bisericilor* a reprezentat momentul în care ecumenismul masonic a căpătat o formă instituţională. Definit de la început ca o „frăţie a bisericilor" ("fellowship" în lb. engleză), aşa cum putem citi şi astăzi pe site-ul său oficial, ***Consiliul Mondial al Bisericilor*** **este o organizaţie masonică de prim ordin.** Chiar utilizarea cuvântului „fellowship", acelaşi cu care este desemnată masoneria, este prima dovadă în acest sens. Nu e de mirare faptul că principalul militant în implementarea şi propagarea noului concept, John Mott, a fost mason.

Printre obiectivele nou constituitului ***Consiliu Mondial al Bisericilor*** se afla şi „promovarea creşterii conştiinţei ecumenice în rândul membrilor tuturor Bisericilor". Primii vizaţi au fost tinerii. S-au folosit metode deja experimentate de masonerie: **oferirea de burse, schimburile de studenţi între ţări, organizarea de „frăţii" în marile universităţi.** Doar momeala era diferită: unora masoneria le facilita accesul la bani, putere şi relaţii în societate printr-o apartenenţă făţişă la o lojă, altora le oferea posibilitatea de a participa la misiuni de evanghelizare a planetei, prin înscrierea într-o organizaţie religioasă-paravan. Astfel masoneria îşi atrăgea de partea sa o categorie de tineri care în mod firesc ar fi fost de partea cealaltă a baricadei. Pentru a pune în aplicare acest plan a fost desemnat pastorul John Mott care avea o largă experienţă în ceea ce priveşte mobilizarea studenţilor: încă din tinereţe activase în organizaţia YMCA (Young Men's Christian Association), încurajând tinerii să se implice în Mişcarea Studenţilor Voluntari pentru Misiuni Externe. Mott Consiliul Internaţional Misionar care în 1961 s-a unit cu Consiliul Mondial al Bisericilor. Mott a prezidat la Edinburgh, Scoţia, în 1910, Conferinţa Mondială Misionară în cadrul căruia a lansat conceptul de ***ecumenism*** în sensul lui masonic modern.

Puţini ştiu că John Mott avea strânse relaţii cu clanul Rockefeller. Rockefeller a finanţat constituirea în 1946 în Elveţia a Institutului Ecumenic, una din principalele aripi ale *Consiliului Mondial al Bisericilor*.

Organizaţia *„Conferinţa Bisericilor Europene"* înfiinţată la Nyborn (Danemarca) în 1959 este una din principalele militante ale ecumenismului. Din obiectivele prezente în statul său lipsesc însă tocmai cele ce ţin de spiritualitate. Organizaţia este mult mai preocupată de *„problemele pe care le pune azi fenomenul globalizării şi al mondializării din punct de vedere economic şi nevoia unei strategii de dreptate şi asistenţă socială."*

În 1972, în cadrul celei de-a 25-a sesiuni a Comitetului Central al *Conferinţei Bisericilor Europene* care a avut loc la Utrecht, teologul german Jurgen Moltmann a susţin teza masonică a unui guvern mondial unic, prezentat drept soluţia indispensabilă pentru a putea face faţă actualelor nevoi ale societăţii. Tot el a accentuat **necesitatea ca Biserica să se degajeze de particularităţile ei confesionale şi structurale.**

În 1986 chiar şi papa Ioan Paul al II-lea a făcut un pas pentru aducerea la realitate a acest proiectui: a primit în bazilica Sf. Francisc, în Assisi, pe reprezentanţii marilor religii ale lumii pentru a se ruga împreună. Locul rezervat lui Dalai Lama era chiar altarul, unde Dalai Lama a instalat o statuie a lui Buda. Un an mai târziu evenimentul s-a repetat la Biserica Santa Maria din Trastavere, în Roma, spre satisfacţia masonilor, care şi-au publicat victoria în ziarul "Hiram" scos de Loja Marelui Orient. Masonul F.M. Marsaudon scria: *"Catolici, ortodocşi, protestanţi, evrei, musulmani, hinduşi, budişti, liber-cugetători, pentru noi nu sunt decât porecle; francmasoneria este numele întregii familii."*

Aceste organizaţii ecumenice se comportă ca şi cum scopul lor este să vegheze la transformarea bisericilor în nişte instituţii de binefacere, de caritate, care să milizeze pentru toleranţă, combaterea sărăciei şi drepturile omului, sau să organizeze acţiuni ecologice.

Nu este nimic rău în a realiza astfel de acţiuni, însă există o multitudine de organisme create special în aceste scopuri. Cât despre preocupările legate de globalizare, acestea sunt bătătoare la ochi în contextul religios.

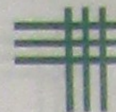
Biserica are o cu totul altă funcţie spirituală, pe care, sub tutela noilor consilii ecumenice masonice, riscă să nu şi-o mai îndeplinească. Iar oamenii ajung încetul cu încetul să vadă în ea doar o instituţie a statului la care apelează atunci când se căsătoresc, când li se naşte un copil sau le moare cineva.

Biserica devine tot mai străină de viaţa şi nevoile spirituale ale oamenilor. Se confirmă astfel ceea ce era prevăzut în al XIV-lea Protocol al Înţelepţilor Sionului: *„Când va fi sosit domnia noastră planetară,* ***nu vom recunoaşte nici o altă religie afară de aceea a noastră, care este unică.***

Din acest motiv va ***trebui să nimicim toate credinţele****. Faptul că prin această nimicire a credinţei se sporeşte numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduinţele, ci din contră va servi drept pildă generaţiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei, al cărei sistem stoic conceput de noi va izbuti să cucerească toate popoarele."*

Nicolae Badea

ZIG ZAG PRIN BASARABIA:
CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (II)

(continuare din pag. 4)

Ion Mardarie, prim-vicepreşedinte al primului Parlament democrat din Moldova: "***Funcţionarii de rang înalt continuă să vorbească o limbă destul de stâlcită şi neconcordantă cu normele literare uzuale. Dacă în zona capitalei Chişinău putem vorbi de o limbă literară în care funcţionarii de nivel mediu au conştientizat necesitatea de a comunica într-o limbă corectă, în multe zone ale ţării, în special în cele din Nord, sunt foarte multe instituţii şi agenţii care ignoră legislaţia lingvistică***, *fără a se ţine cont că se află în Republica Moldova. Asta este esenţa primelor conflicte de acest gen, conflicte pe care unii le-au exagerat considerându-le conflicte etnice. Nu văd ce i-ar deranja pe ruşi, care au o limbă de stat, limba rusă, şi de ce aceasta ar servi drept prilej de conflict interetnic sau dezechilibru în spaţiul Rusiei, ca şi pe englezi, chinezi etc. Nu aici e toată buba!* ***Buba era de fapt moştenirea decalajului format în anii '80 a unei societăţi dezaxate, cu o subcultură internaţionalistă, menită să anihileze orice cultură naţională.*** *Prin adoptarea însă a limbii de stat române, s-a realizat prima breşă în teascul totalitar al Imperiului Rus"*.

Irina Condrea, doctor în Filologie, decanul Facultăţii de Litere: "*Noi vorbim despre un fapt care există: limba română.* ***Ştim aceleaşi doine, romanţe, aceleaşi cântece ca cei de dincolo de Prut.*** *Dar atât timp cât vorbim de limba moldovenească şi o separăm teritorial, se fac restricţii de ordin cultural şi chiar de calitate. Nu putem noi separa aşa, cu zid chinezesc, literatura moldovenească şi literatura română, sau limba moldovenească de limba română. Limba literară este una şi aceeaşi, orice am spune noi şi orice pretenţii de altă natură am avea. Sărbătorirea Limbii Noastre, cea Română, merită să o avem, s-o marcăm, pentru că* ***suntem unicul stat din lume care are o asemenea sărbătoare***".

Ion Melniciuc, conferenţiar universitar: "Astăzi alfabetul latin este o realitate. Mult depinde de atitudinea puterii faţă de problemele limbii. Am în vedere să se propage necesitatea studierii limbii române de către minorităţile etnice conlocuitoare pe teritoriul republicii noastre. Găgăuzii continuă să-şi dea copiii să înveţe în şcolile ruse, bulgarii de asemenea. **Limba română, limba statului, să fie utilizată peste tot.** Obligatoriu însă să se pornească de la conducerea de vârf. Limba de stat să fie încă o dată limba de comunicare interetnică pe întreg teritoriul. ***În Constituţie aşa scrie, dar se spune că şi alături de limba rusă! Atunci se bat două limbi! Şi atunci, cei care n-au cunoscut limba română, nici nu vor să o cunoască, pentru că legea spune: sau o limbă, sau alta. Să fim puţin mai stăpâni acasă. Când cineva nu vrea să vorbească limba noastră, trebuie noi să vorbim limba lui? Intri în magazine şi întrebi româneşte, dar ţi se răspunde ruseşte. Fă-i observaţie!"***

Corina Fusu, consilier municipal: "Am învăţat de mică limba natală, care este cea română. De foarte multe ori ***am rămas surprinsă de faptul că cetăţenii din Asia şi Africa vorbesc coerent limba română, ceea ce nu se poate spune despre cetăţenii din spaţiul C.S.I.*** *Lingviştii trebuie să ştie că noi* ***nu ne impunem nimănui limba română,*** *însă în acest sens sunt nişte standarde europene care prevăd că* ***limba naţională trebuie cunoscută de toţi locuitorii statului. Minorităţile etnice pot vorbi limba natală în familie, la şcoli, precum şi în alte împrejurări, însă fără revolte, supărări şi împotriviri, aceştia trebuie să cunoască şi limba oficială a ţării***".

Protoiereul Petru Buburuz, paroh al Bisericii "Sf. Petru şi Pavel": "Nichita Stănescu spunea: <<Limba română este patria mea>>. ***Guvernanţii însă refuză sub orice pretext să participe la această sfântă sărbătoare***, dovadă în plus că ea este necesară. Las să le fie ca un ghimpe în ochi! Pentru noi este un trandafir, este o floare rară. Este floare de tristeţe, floare de noroc, pentru că la ea ne şi întristăm, ne şi bucurăm".

Sărbătoarea "*Limba noastră cea Română*" a început la ora 9 când au fost depuse zeci de coroane de flori la monumentul domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt.

O jumătate de oră mai târziu s-au depus flori şi la busturile marilor scriitori de pe Aleea Clasicilor din Grădina Publică.

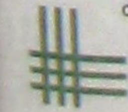
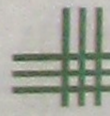
La orele 11 s-a organizat *un serviciu divin în memoria înaintaşilor la Cimitirul Central* din str. Armenească.

Artera principală a oraşului, frumosul Bulevard Ştefan cel Mare şi Sfânt, era foarte aglomerată: trecătorii se îndreptau toţi spre piaţa centrală a oraşului unde urmau să se desfăşoare marile manifestări artistice. Căldura ultimei zile din luna august, 35 de grade la umbră, m-a făcut să apelez la băutura răcoritoare specific rusească, acrişoară, servită din mici butoiaşe, denumită "cvas".

Pe scena mare din piaţă, în faţa unei mari mulţimi, şi-au dat concursul, ore în şir, mari orchestre de muzică populară sau de estradă, cum ar fi "Lăutarii" şi "Mugurel". Recitaluri au susţinut Natalia Barbu, Geta Burlacu, *Pavel Stratan*, Maria Mocanu, Mihai Ciobanu şi alţi interpreţi localnici dar şi dinm România, bunăoară maestrul cunoscut pe toate meridianele lumii, *Gheorghe Zamfir*. S-au recitat şi poezii, aplauze puternice izbucnind după rostirea versurilor celui mai mare poet basarabean, *Grigore Vieru*: "*Pe pământ străvechi şi magic / Numai dânsa ni-i stăpână: / Limba Neamului meu dacic, / Limba noastră cea română!*"

Spectacolul s-a încheiat seara târziu cu un mare foc de artificii.

(continuare în numărul viitor)

APARIȚIE DE CARTE: "DE CE? REFLECȚII INFIDELE DESPRE HOLOCAUST" – RADU MIHAI CRIȘAN -

Doctorul în Economie Radu Mihai Crișan ne-a oferit luna aceasta o nouă surpriză editorială: *"De ce? Reflecții infidele despre holocaust"*, a treia din acest an (prima a fost: *"Da! Sunt reacționar! Învierea Neamului întru Mihai Eminescu"*, iar a doua - *"Drumul doinei – Arma cuvântului la Mihail Eminescu – Strategia politică a lui Mihai Eminescu"*), dăruitul și neobositul autor publicând în total nu mai puțin de 11 (unsprezece) cărți. Într-un interval de doar trei ani!!

Noul volum este mai mult decât incitant, trebuie citit, nu poate fi rezumat, fiind o dezbatere amplă în privința ideaticii; titlul vorbește de la sine, ca și al celorlalte lucrări ale sale, de aceea vă rezervăm plăcerea descoperirii.

<u>O mențiune foarte importantă</u>:

Toate cele 11 cărți le puteți citi pe intrenet, la adresa: <u>www.radu.mihai.crisan.go.ro</u>

Reproducerea unor fragmente din oricare dintre aceste volume - și chiar multiplicarea integrală și difuzarea - sunt absolut libere – gratuite și neîngrădite!! Inclusiv traducerea sau adaptarea! Atât pentru România, cât și pentru toate celelalte țări ale lumii!

Redacția

***

"STĂPÂNI LUAȚI DIN DRUM, / SĂ NU DEA DUMNEZEU CEL SFÂNT / SĂ VREM NOI SÂNGE, NU PĂMÂNT!" (G. COȘBUC) (continuare din pag. 8)

"Liga Antidefăimarea României hotărăște: scoaterea din incinta Atelier 35, în termen de maxim 48 de ore, a tuturor exponatelor rămase aici, ce includ harta României, inclusiv a exponatului-preș de la intrare" (din punctul nostru de vedere, o somație de mare bun-simț și responsabilitate, care a dat roade imediate: a treia zi - pentru că a doua zi eram filați de Poliție și SRI, lângă ale căror sedii a avut loc actul nostru artistic exercitat pe geamurile expoziției - incinta a fost golită de toate mizeriile zugravului Benedek Levente; victorie totală!). *"Nerespectarea de către proprietar a acestei somații, care nu cere decât respectarea Constituției României, va aduce cu sine repercusiuni grave și necontrolabile, de care nu vor fi răspunzători decât cei ce nu vor ține cont de ea. Semnat, Liga Antidefăimarea României (ADLR)"*. Repercursiunile - care nu sunt specificate și nici subînțelese - urmau a fi: tăierea venelor membrilor noștri în semn de protest; aruncarea membrilor noștri de pe bloc, cu o pancardă de gât pe care ar fi scris, politically correct: *"Țara mea nu este un vagin, așa cum vrea ungurul-evreu Benedek Levente"*; postarea noastră cu vaginul și penisul gol în fața Guvernului României, pentru a exemplifica mai bine exponatele lui Levente, și multe astfel de acțiuni grave și necontrolabile. De unde au scos gazetărașii-iobagi amenințările cu moartea sau incendierea expoziției?!

Păi este tot vina noastră dacă poporul român, înfuriat la culme, l-ar fi linșat de unguraș, dacă l-ar fi prins?

Păi este tot vina noastră că Benedek Levente și cei din Atelier 35 au primit mesaje de mustrare prin toate sursele posibile: mail, telefon, fax, mobil etc., mesaje ce nu constituie decât instinctul de autoapărare al poporului român? Care sunt amenințările cu moartea sau incendierea, demonstrați-le, că doar s-a întâmplat în fața Poliției și a SRI-ului, unde mustește de aparatură și agenți 007 care ascultă telefoanele și filează populația!? Dați înregistrările!

Să moară Bin Laden, domnule curator, că așa ți s-a spus, că o să fie incendiat sediul?! Și dacă Bin Laden este mort, dezgropați-l și spânzurați-l, așa cum au făcut regii Angliei cu Oliver Cromwell.

Românii au reacționat foarte-foarte bine, pe măsură: și-au spus părerea lor la mobil, fax, mail, așa cum se procedează într-o țară democratică civilizată, și mai apoi au expus și ei, de două ori, conform statutului Atelier 35, niște superbe opere de artă, niște răspunsuri artistice subtile, niște street-art neaoș românești: Ungaria care zăcea pidosnică în mădularul României și scrierea stilizată – "Atenție, iudeu denigrator", urmată de mandala lui Vajravarahi. Deci nu "Atenție, iudeu denigrat", sau „Atenției, iudei denigratori" - cum voit s-a dezinformat - pentru că nu avem - *în cazul de față* - decât un singur iudeu și acela **DENIGRATOR de țară, de creștinism și de naționalism**, în speță Benedek Levente. **Acestea au fost cele trei puncte pe care a avut misiunea să le mocirlească Benedek Levente.**

Și reacția a fost pe măsură: Bravo, România!

De ce credeți că Poliția și SRI-ul nu au reacționat?

Revenind la copiii durerii: care sunt „îndemnele antisemite" (!!!), măi handicapaților de gradul 4 (grav!)?? Care, unde, cum, prin ce axiomă matematică le-ați dedus, măi, cei de la "Cotidianul"?? Zi, domnișoară Andra Matzal?

Unde este discriminarea, la coreligionarii tăi, sau la noi? Unde este acțiunea xenofobă, antifeministă, nu la cel care a expus public cel mai intim organ – vaginul - al celei mai delicate ființe de pe pământ - femeia? Oare nu aceste exponate incită la ură misogină și la dispreț față de stâlpul familiei, femeia - familie ce a reprezentat dintotdeauna celula de bază a oricărei societăți, începând cu epoca matriarhală?

Care sunt însemnele fasciste? Deconspirarea unui infractor înseamnă fascism? Mandala lui Vajravarahi este fascistă? ***Unul din cuvintele „atenție" sau „iudeu", sau „denigrator", este fascist?*** Folosiți termeni al căror sens nu îl cunoașteți! Ce știți voi despre fascism, sunteți zero barat în problemă! **Folosiți cuvinte pe care nici măcar nu le înțelegeți, care vă sunt turnate cu lopata în tărtăcuța aia a voastră contondentă!**

Oare nu Benedek Levente - individul pe care îl țineți în brațe și îl protejați cu duioșie - a agresat și violat intimitatea umană? Dacă zugravul aista ungur s-a autoproclamat "terorist", atunci prindeți-l și duceți-l cât mai repede la Guantanamo!

Că am spus lumii întregi că zugravul ăla este maghiar-evreu, pentru a nu crea confuzia că ar fi român sau doar maghiar, asta înseamnă xenofobie?

Unde este acțiunea extremistă: la veneticii care ne denigrează și batjocoresc la noi în țară, sau la noi?!

Care acțiune este antisemită: cea care reprezintă mandala lui Vajravarahi, sau cea care reprezintă svastici la New York (n. n.: poneiul roz cu svastică expus de Institutul Cultural Român)?

Dacă autoritățile române dimpreună cu mass-media ajung la concluzia că expoziția lui Benedek Levente a fost legală și normală, atunci propunem deschiderea unei expoziții la Institutul Cultural Român din Tel-Aviv cu harta Ungariei plină de ponei roz cu svastici pe ei, călăriți de hunii lui Atilla; așa cum sugera și unul dintre puținii ziariști adevărați ai României, George Roncea.

***

RADU GYR

RUGĂ

Doamne, fă din suferință
Pod de aur, pod înalt
Și din lacrimă velință
Ca-ntr-un pat adânc și cald.

Din loviri le nedrepte,
Faguri facă-se și vin.
Din înfrângeri scări și trepte,
Din căderi urcuș alpin.

Din otrava dată-n cană
Fă mătănii ce nu pier
Și din fiecare rană
O cădelniță spre cer.

Iar din orișice dezastru
Sau crepuscul stins în piept,
Doamne, fă lăstun albastru
Și fă înger înțelept.

ANTITEZE

N-ai ști să mângâi de n-ai ști să blestemi
Și nu râd decât cei care suspină.
Iar dacă azi zâmbești, e c-ai știut să gemi.
De n-ai fi plâns, n-ai duce-n ochi lumină.

Și dacă rana singur nu-ți legai,
Cu mâna ta n-ai unge răni străine.
N-ai jindui după frânturi de rai
De n-ai purta un ciob de iad în tine.

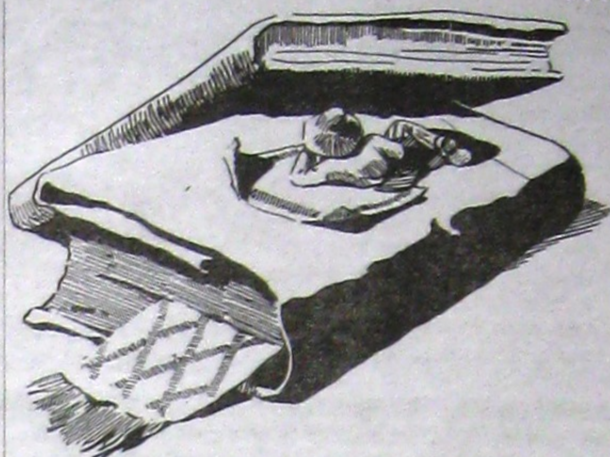
Nu te ridici dacă nu cazi
Cu fruntea grea în pulberea amară
Și dacă-nvii în zâmbetul de azi
E c-ai murit în lacrima de-aseară.

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: *"Care sunt primejdiile care pândesc o mişcare politică?"*
a fost dat de Iulian Butnaru din Sinaia, 25 de ani, care a câştigat cartea *"Scrisori studenţeşti din închisoare"* – Corneliu Zelea Codreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Motto: "O mişcare niciodată nu moare din cauza duşmanilor dinafară. Ea __moare din cauza duşmanilor dinlăuntru__. Ca orice organism omenesc. Nu moare omul decât unul la un milion din cauza exterioare (călcat de tren, de maşină, împuşcat, înecat). Omul moare din cauza toxinelor interne. Moare intoxicat."
(Corneliu Zelea Codreanu – *"Pentru legionari"*)
***

PRIMEJDIILE CARE PÂNDESC O MIŞCARE POLITICĂ (din punctul de vedere al legionarilor) SE REFERĂ ÎN PRIMUL RÂND LA STRUCTURA SUFLETEASCĂ A MATERIALULUI UMAN:
Sunt elemente foarte bune, care au structura sufletească astfel alcătuită, încât nu se pot încadra, iar dacă se încadrează distrug totul.

O parte sunt intriganţi din naştere. Oriunde intră, prin sistemul de a vorbi despre altul la ureche, strică întreaga armonie a organizaţiei şi o desfiinţează.

O altă categorie o constituie acei care au câte o idee fixă: cred sincer că au găsit cheia tuturor soluţiilor, căutând să te convingă de valoarea lor.

Alţii sufăr de boala ziaristicei. Voiesc cu orice preţ să fie directori de ziare sau cel puţin să-şi vadă numele iscălit la sfârşitul unui articol.

Alţii au o purtare în societate de aşa natură, încât oriunde apar, compromit întreaga luptă şi macină încrederea de care se bucură organizaţia.

În sfârşit, **alţii sunt plătiţi anume ca să bage intrigi, să spioneze** şi să compromită orice încercare nobilă a mişcării.
***

Câtă grijă, câtă atenţie, prin urmare, trebuie să aibă un şef de mişcare faţă de elementele ce vor să vină sub conducerea lui!

Câtă EDUCAŢIE trebuie să le facă şi câtă neobosită supraveghere trebuie să exercite asupra lor!

Fără acestea, mişcarea se compromite iremediabil.
***

Intr-o organizaţie nu intră "cine vrea", ci intră cine trebuie *şi rămâne atâta vreme cât e om corect, muncitor, disciplinat, credincios.*
***

Unii au venit să facă escrocherii: încasări de abonamente, vânzări de broşuri, împrumuturi etc., care oriunde apărea, compromiteau Mişcarea, alţii veniseră să-şi creeze situaţii politice şi începuseră să se lupte între ei, să se părască, să se submineze unul pe altul pentru şefie, locuri de deputaţi etc.

Alţii erau de bună credinţă, însă nu aveau educaţia disciplinei, neînţelegând să se supună şefilor şi directivelor date, ci înţelegând să discute la infinit orice dispoziţie şi să lucreze fiecare după capul lui. Alţii, de asemenea de bună credinţă, dar incapabili de a se încadra.

Dacă într-o organizaţie apar aceste începuturi de cangrenă, ele trebuiesc imediat localizate şi apoi extirpate cu cea mai mare energie.

Dacă nu se pot localiza şi se întind ca un cancer în întregul organism al mişcării, cauza este pierdută. Viitorul şi misiunea organizaţiei sunt compromise. Ea va muri sau îşi va târî zilele între viaţă şi moarte, fără ca să poată realiza ceva.

(extrase din **Corneliu Zelea Codreanu** – **"Pentru legionari"**, cap. *"Primejdii care pândesc o mişcare politică"*)

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Ce personalităţi legionare de talie naţională cunoaşteţi? Dar de talie mondială?
PREMIU: "Memorii: 1929 – 1989" – Şerban Milcoveanu.

***

ŞTIRI LUNA OCTOMBRIE (continuare din pag. 5)

Adevăratul motiv pentru care Nati Meir a fost sacrificat, ordonându-i-se din Israel să părăsească PRM-ul programat să se scufunde, a fost de fapt acela că dl. Aurel Vainer a cerut oficial Institutului Wiesel să declanşeze anchetarea lui Vadim sub acuzaţia că a permis contestarea holocaustului în ziarul său, „Tricolorul".

Adevărul este că a murit Wiesenthal, dar a rămas Wiesel - care îl înlocuieşte cu succes.

Dumnezeule mare, cum sună această frază în secolul XXI, secolul „democraţiei": ***"A permis contestarea...."!! Nu ai voie să permiţi contestarea! Crimă împotriva umanităţii!*** *Răstigniţi-l! Ardeţi-l pe rug! Prindeţi-l, a permis contestarea!*

„Păi nu era democraţie?"

„Ba da: democraţia o facem noi aşa cum vrem şi numai atunci când ne convine!"

Cum ai putut să faci o asemenea imprudenţă, d-le Vadim Tudor (dacă ai făcut-o, că noi nu mai punem demult bază pe veşnicii mâncători de cacao şi ciocolată)?? Matale chiar nu ai auzit de la securiştii care te înconjoară că Ernst Zundel zace acum într-o închisoare din Germania pe motiv că a contestat cu un morman de documente existenţa camerelor de gazare în timpul celui de-al doilea război mondial, secondat fiind la procesul din 1988 de o întreagă echipă de biologi, chimişti, fizicieni, şefi de crematoriu, etc.

NU-E-VO-IE-ÎN-DE-MO-CRA-ŢIE!

În democraţie spui doar ce ţi se spune că ai voie să spui. Clar?

Şi apropos de holocaust: în revista **"*100 de personalităţi* - Iosif Stalin"**, nr.53, la pag. 20 scrie:

"__Marea epurare__* (n. n.: __stalinistă__) *care a făcut mai mult de 10 milioane de victime, __depăşind holocaustul nazist__, a transformat Uniunea Sovietică într-un stat al gulagurilor ".

Aoleu, aşa scrie? ***Păi nu era Hitler cel mai mare criminal al istoriei, că noi aşa am învăţat la şcoală?***

Răspuns de la Radio Erevan: *"Ba da, doar că trebuia să aprofundaţi la matematică şi că 6 milioane este mai mare ca 10 milioane. Ruşine profesorului de matematică."*

***

Din aceeaşi serie de îngrădire a libertăţii cetăţenilor planetei, după circul cu controlul laptop-urilor la intrarea în SUA, vă prezentăm **propunerea Comunităţii Europene de a introduce scanere corporale în aeroporturile de pe teritoriul UE, ca metodă de controlare şi verificare a populaţiei.**

"Folosirea acestora este inacceptabilă întrucât reprezintă un atac la adresa demnităţii umane şi a dreptului la viaţa privată", a spus europarlamentarul Adina Vălean, într-un moment de luciditate.

Ei şi? Nu mai poţi, conducători din umbră ai planetei, de ce spune un europarlamentar!

Scanerele funcţionează pe baza unei tehnologii numită "undă milimetrică", ce permite vizualizarea persoanei scanate ca şi cum aceasta nu ar purta haine, ca şi cum ar fi dezbrăcată.

Nu înţelegem de ce mai trebuie să venim îmbrăcaţi la punctele de control? Nu mai bine venim noi ca pe plaja de la Costineşti – epavă, cu hainele în plasă până ce ne caută Organul prin toate zonele, ca să îi arătăm că nu avem nimic de ascuns?

Apoi ne suim în avion aşa cum ne-a făcut mama noastră, trecem iar prin punctele de control, cu demnitatea expusă, şi ne mai îmbrăcăm la destinaţie, când luăm taxiul la ieşirea din aeroport. *Nu este mai simplu aşa decât să arunci milioane de euro pentru nişte scanere care obţin aceeaşi imagine detaliată, inclusiv a zonelor genitale? Parol!*

Dar ce contează milioanele de euro în actuala criză financiară provocată special înaintea alegerilor din SUA? Totul sau nimic pentru implementarea Noii Ordini Mondiale!

Ce bâlci ordinar! Ce "panaramă"!

De ce era necesară acum o astfel de măsură, dacă nu pentru un viitor regim dictatorial ce se simte din ce în ce mai tare adiind dinspre America?

Se strânge laţul, vorba regretatului profesor Tomescu, se strânge laţul...

Cum spuneam: *„De-o fi una, de-o fi alta, / Ce e scris şi pentru noi;* ***/ Bucuros le-om duce toate, / De e pace, de-i război..."*** (Mircea cel Bătrân către Baiazid)

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 2425471

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2009:

Preţul unui abonament este de:
--- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
--- **70** RON pentru **Europa**;
--- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

NOTĂ SPECIALĂ: Rugăm abonaţii să ne semnaleze dacă nu primesc revista (chiar din luna următoare celei în care nu au primit-o), întrucât au existat anul acesta câteva cazuri în care revista nu a ajuns la destinatar (exclusiv din vina Poştei).

Claudiu Diaconu – Giurgiu: Când David Irving a apărut pe "scenă", prin anii 50, a fost aclamat ca un expert in istoria naţional-socialismului; cărţile lui erau recomandate entuziast de presa engleză. După ce a scris "Războiul lui Churchil", popularitatea a început să-i coboare, până când Irving nu mai era - pentru presă - ca altădată, expert în istoria războiului, ci un "aşa-zis istoric", pentru că l-a prezentat pe Churchill ca distrugător al Imperiului Britanic, un vicios mincinos şi lipsit de caracter. Devenit cunoscut prin "*Distrugerea Dresdei*", în care deplânge atrocităţile Aliaţilor împotriva populaţiei civile germane, cartea care i-a adus notorietatea a fost însă "*Războiul lui Hitler*", apărută în 1977, în care Irving a respins imaginea unui Hitler demonic; evident că volumul a stârnit controverse aprinse. Scandalul a izbucnit însă odată cu preluarea tezei specialistului în instrumente de execuţie, Fred Leuchter din Statele Unite, despre camerele de gazare, şi prin contestarea caracterului *programatic* al exterminării evreilor europeni, susţinând că responsabilitatea declanşării războiului aparţine lui Winston Churchill şi liderilor comunităţilor evreieşti: i-a fost interzisă intrarea în mai multe state, printre care Germania, Australia, Canada şi Noua Zeelandă, au apărut nenumărate studii, cărţi şi site-uri de condamnare a poziţiei istoricului britanic. Irving a fost reţinut în Austria în nov. 2005, unde sosise pentru a ţine prelegeri studenţilor. A fost condamnat la trei ani de închisoare pentru negarea holocaustului.

Alexandru Coman – Botoşani: Sigur că distribuirea gratuită a ziarului "Compact" nu e un act filantropic: trustul internaţional urmăreşte asiduu să ajungă la marea masă a cititorilor, să influenţeze şi să modeleze opinia publică (cunosc câteva persoane care nu numai că-l citesc cu regularitate, ci îl şi caută, doar pentru că... e gratis!). Gândiţi-vă că Ringier editează, printre altele, ziarele EVZ, „Libertatea" şi revistele „Capital" şi „Unica", este prezent în Elveţia, Germania, Cehia, Ungaria, Slovacia, Serbia, Ucraina, România, şi are o divizie pentru Asia; are peste 7.000 de angajaţi, editează peste 120 de ziare şi reviste şi produce aprox. 20 de programe de televiziune. Michael Ringier are consilier personal în problemele de politică externă pe fostul cancelar german Gerhard Schröder; cei doi s-au întâlnit recent cu Traian Băsescu la Cotroceni, întâlnire... cu caracter privat! Cu toate acestea, vizita lui Ringier a fost anunţată în programul oficial al şefului statului, şi, potrivit unui comunicat al preşedinţiei, au discutat despre perspectivele economice în România după aderarea la UE, dar şi despre tendinţele în presa europeană!!

Cornel Ciobanu - Câmpulung: Asta s-a spus la ştirile de la televizor, în urmă cu o săptămână, şi chiar în presă: Joerg Haider era alcoolizat, avea viteză prea mare, un banal accident, bla-bla-bla. Însă ziarul Ziua citează surse din conducerea fabricii Volkswagen care a desfăşurat o anchetă pentru a stabili cauza reală a morţii liderului naţionalist austriac; specialiştii celebrei fabrici germane de autoturisme susţin că modelul Phaeton, condus de politician, este unul dintre cele mai sigure din lume, şi că singura explicaţie pentru moartea acestuia este o mână criminală care i-a "aranjat" sistemul electronic (mai ales că era vorba despre o maşină de serviciu, deci mult mai uşor de "aranjat"). Viteza de 140 km/h, chiar în curbă, nu este o problemă, în condiţiile în care maşina este capabilă de viteze de 240 km/h; în plus, Phaeton-ul şi Audi A8 sunt cele mai sigure turisme din lume. Haider, doctor în Drept, guvernatorul provinciei Carinthia, era cel mai cunoscut lider naţionalist actual, partidul creat de el obţinând cea mai mare victorie a naţionalismului de după al doilea război mondial: 27% la alegerile din 2004 şi 30% la alegerile din sept.2008, provocând o adevărată "criză" în UE (în 2006 Bruxelles-ul a luat în calcul chiar introducerea unei clauze de excludere a Austriei din UE, iar ambasadorul israelian la Viena a fost retras). De altfel, scenariul se repetă: oamenii probabil au uitat că şi liderul naţionalist olandez, prof. universitar sociolog Pim Fortuyn a fost asasinat – împuşcat – în mai 2002, şi tot după ce obţinuse un număr semnificativ de voturi (36%), având cel mai mare grup parlamentar din legislativul olandez. Şi Corneliu Zelea Codreanu a fost închis şi apoi asasinat (strangulat de jandarmi!), după ce Mişcarea Legionară a obţinut locul III pe ţară şi locul II în Bucureşti... Cui oare să nu-i convină, la nivel mondial, în asemenea hal, ascensiunea naţionalismului? "Mănăstire-ntr-un picior, ghici, ciupercă, ce-i!"

Angela Novac - Mangalia: Multe alte locuri din Bucureşti nu mai sunt ca în perioada interbelică, nu numai Capşa... De exemplu, biserica Sf. Anton de lângă ruinele Curţii Domneşti, care era biserica studenţimii române, biserica Sf. Ilie Gorgani care era biserica legionarilor... "Cafeneaua ziariştilor şi scriitorilor" a fost deschisă de Grigore Capşa, de origine aromân, cu studii de cofetar şi patiser la Paris, după Războiul de Independenţă, rafinând gusturile bucureştenilor. În scurt timp cafeneaua, medaliată la Viena şi Paris, a devenit cel mai important punct de întâlnire a personalităţilor politice, gazetăreşti, culturale şi artistice. În perioada comunismului a fost, evident, naţionalizată, dar unul dintre urmaşii lui Capşa a găsit o formă prin care aceasta să-şi menţină destinaţia: a donat statului clădirea şi afacerea, cu condiţia ca acesta s-o menţină cu acelaşi profil, în aceeaşi locaţie. După '89, clădirea a fost revendicată de diverşi moştenitori, dar acum vreo câţiva ani era încă o societate mixtă, în care unul dintre acţionari era Construcţii Băneasa, iar celălalt era SC Lido SA. Hotelul Capşa, care acum numără 60 de camere, a fost renovat şi a primit premiul Uniunii Arhitecţilor şi al Comisiei pentru monumente istorice. Cofetăria livrează acum doar la domiciliu, dar şi-a păstrat faima.

Mihai Deleanu – Rm. Vâlcea: Evident că nu ni se pare deloc "deplasată" întrebarea dvs.: legionarii sunt, în primul rând, creştini, şi este obligatoriu nu numai să trăieşti credinţa, ci şi să o cunoşti. Faptul că mereu se rup credincioşi din sânul bisericii ortodoxe, păcăliţi de diferite secte, se datorează necunoaşterii propriei religii. Răspunsul la întrebarea dvs. despre scindarea Bisericii şi aşa-zisa unificare sub forma ecumenismului îl găsiţi în pag. 12, chiar în numărul acesta al revistei.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

